

ΡΑΜΠΙΑΓΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ

'Εν 'Αθήναις δραχμὰς 10. — 'Εν ταῖς ἰσαρχίαις δραχμὰς 11

Τριῶν λεπτῶν 10

'Εν τῇ ἐξωτερικῇ φράγμα χρυσῶ 15.

Τριῶν λεπτῶν 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Γεώργιος Πρωταγόρας

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΚΑΤΩΘΕΝ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ

— ΕΙΣ ΤΟΝ ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΝ ΜΑΣ —



Μὲ τῇ μεγάλῃ σου καρδίᾳ
Νὰ ζήσης δὲ μποροῦσες
'Εδῶ ποῦ κρυσθύνουνταν
'Ἡ φλόγα τῆς καρδίας σου
Καὶ Νιαγάρραν ἰδεῶν
'Ανώφελα κυλοῦσες
Σὺ ὁ πλασμένος γιὰ νὰ ζῆς
'Στὸν κόσμον π' ἀγαποῦσες,
'Στὸν κόσμον ποῦ ταξείδευαν
Τὰ τόσα ὄνειρά σου.



'Αρχαῖος σὺ τῶν 'Αθηνῶν
Πολίτης δημοκράτης
'Ανώφελα ξεφύτρωσες
'Στὰ τωρινὰ μας χρόνια
Μὲ μᾶς ἀπλοῦς διδάσκαλος
Θὰ ἦτο κι' ὁ Σωκράτης
Κι' ὁ Περικλῆς εἰς ἰδεῶν
'Ωκεανὸν ἐργάτης
Θὰ πνίγονταν λεγόμενος
'Τρελλὸς» μὲ καταφρόνια.



'Α! πόσοι, πόσοι χάθηκαν
Γιατί, μὲ τ' ὄνειρό τους,
Δὲν ἦλθαν τότε ποῦ πρεπε,
Δὲ διάλεξαν τὴν ὥρα,
Δὲ μπόρεσαν, οἱ ἔρημοι,
Νάρθηθνε ἔσθον καιρό τους,
Νὰ πάρουνε χαρούμενοι
'Στὸν ὄμο τὸ σταυρό τους
Κι' εἶπαν ἀξάφνου ἔστῃ ζωὴ
'Ἀντίο Λεονώρα»!...



Μὰ εἰγέ σου, 'Ρηγόπουλε,
Τὸ σύνθημά μας εἶναι
Αὐτοκτονία γενικὴ
Αὐτοκτονία σ' ὅλους...
Τὰς παλαιὰς αὐτοκτονοῦν
Αἱ τωριναὶ 'Αθήναι,
Ποῦ τὰς πορνεύουν ἀναιδέες
Τῆς 'Εξουσίας Φροῦναι
Καὶ στέλλουν ὡς καὶ τὸ σταυρὸ...
Εἰς ὅλους... τοὺς διαβόλους!



'Εξοῦσες ἔστην 'Αμερικὴ
Καὶ ὄχι ἔστην 'Αθήνα,
Γιὰ σένα ἢ 'Αθήνα μας
Δὲν εἶχεν ὀξυγόνον
'Εξοῦσες σὰ φιλόσοφος,
Θεὸς καὶ μέσ' ἔστην πείνα
Καὶ σ' ἔβλεπεν ἡ νύχτα μας,
'Ἡ νοστιμαραπίνα,
Νυκτοπεριπλανώμενον,
'Σὰν ἴσχιον τῶν προγόνων.



Λὲς κι' ἐστιχαίνουσον μ' ἐμᾶς
Νὰ βλέπῃς τὴν ἡμέρα,
Καὶ ὅλους μᾶς περιμένες
Νὰ βαρυκοιμηθοῦμε,
Γιὰ ν' ἀνεσάνῃς, σ' ἀστρων φῶς,
'Στῆς νύχτας τὸν ἀγέρα
Καὶ μὲ τῇ φαντασίᾳ σου
Νὰ ζήσης σ' ἄλλη σφαῖρα,
Χωρὶς τῆς θείαις νύχταις σου
'Εμεῖς νὰ σοῦ χαλοῦμε.



Λὲς κι' ἐστιχαίνουσον αὐτὸν
Τὸν ἥλιο ποῦ φωτίζει
'Αθήνας δίχως Περικλεῖς
Καὶ δίχως Θρασυβούλους

Ὅπου τοῦ Κόδρου τὴν σκιάν
 Ἐν ξόανον ὑβρίζει
 Ὅπου πεινᾷ ὁ τίμιος
 Κι' ὁ κλέφτης θησαυρίζει
 Καὶ γενεαὶ μᾶς ἀπειλοῦν
 Ἀπὸ γεωργοπούλους.

Ἐστὴ θάλασσά μας ἔπεσες,
 Εἶν' ἐνδοξόν σου μνῆμα,

Μ' ἄς μὴ σέ ρίξη σέ γυαλοῦ
 Δικοῦ μας ἀχρογάλι,
 Ἄς σέ κυλίση μακρὰ
 Τ' ἀγριεμένο κύμα,
 Γιατὶ τοῦ μαύρου σου χαμοῦ
 Ἐχομε μεις τὸ κρῖμα,
 Κι' ἂν πᾶς ὡς ἔστην Ἀμερικὴ
 Θὰ ξαναζήσης πάλι.

ΑΛΩΣΙΣ ΚΑΛΑΠΟΘΑΚΗ

Ἐτυπώθη εἰς τὸ Ἐθνικὸν τυπογραφεῖον λίαν φιλοκάλως ἢ τόσον ὠραία **Ἐκθεσις τῆς κρίσεως τοῦ Δραματικοῦ ἀγῶνος**, ἣν ἀπήγγειλεν ὁ κ. Ἰωάννης Καμπούρογλου. Ἐξ αὐτῆς παρατιθέμεθα τὴν ἀφορώσαν εἰς τὴν **Ἄλωσιν** τοῦ Καλαποθάκη κρίσιν, περὶ τῆς ὁποίας ἀλώσεως τόσα εὐφωῶς ἔγραψεν ὁ ἡμέτερος συνεργάτης **Χωλὸς Διάδολος**.

Ἴδου αὕτη :

Ἡ ἄλωσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Δράμα εἰς πράξεις τέσσαρας. Λίαν καλλιγραφημένον τὸ ἔργον τοῦτο μετὰ προλόγου εὐφωῶς καὶ ἐπισημειώσεων τερπνῶν, ἔσχε τὸ ἀτύχημα, ὅτι ὑπεβλήθη εἰς τὸν ἀγῶνα ἐκ συμπτώσεως ὁμοῦ μετ' ἄλλου ἔργου τῆς αὐτῆς μεγάλης ἐθνικῆς ὑποθέσεως, ἀλλὰ κατὰ πολὺ ὑπερέτερον, ὡς θέλει γνωσθῆ. Γενικὸς κανὼν, τὸν ὁποῖον διὰ τὰ τοιαῦτα ἐσεβάσθη ἢ ἐπιτροπῆ ὁμοφώνως, εἶναι ὅτι δὲν ἔπρεπεν οἱ ἡμέτεροι ποιηταί, ἧδη ἐν ἀρχῇ δοκιμάζοντες τὰς τρίβους τῆς ὑψηλῆς δραματικῆς ποιήσεως, νὰ ἐκλέγωσι τοιαῦτα θέματα μοναδικῶν ἐπὶ αἰῶνας ἐθνικῶν γεγονότων καὶ ἐν οἷς πρωταγωνιστοῦσι πρόσωπα, τὰ ὁποῖα μόνον ἢ ἐξοχος μεγαλοφυΐα δύναται νὰ φέρῃ ἐπὶ σκηνῆς ἀνάλογα πρὸς τὸ περὶ αὐτῶν ὑπάρχον μέγα ἰδανικὸν ἐν τῇ ψυχῇ καὶ τοῦ ἐσχάτου Ἑλληνος. Ἐν γένει εἰς τὸ ἱστορικὸν δράμα ἐπιπροσθεῖ ἐν ἀνυπερέβλητον, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, πρόσκομμα εἰς τὴν κατασκευὴν αὐτοῦ, ὅτι τὸ γεγονὸς τῆς λύσεως προϋπάρχει, δὲν ἡμπορεῖ νὰ πλασθῆ ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ, κατὰ συνέπειαν δὲν συμπίπτει πάντοτε αἱ πράξεις ἐν τῷ δράματι καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πλοκῆς νὰ ᾔη ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς τοὺς χαρακτῆρας τῶν προσώπων, ὡς ὑπεχρεώθη νὰ τοὺς παραδεχθῆ ἐκ τῆς ἱστορίας αὐτῆς. Ὁ ποιητὴς εὐρίσκειται εἰς σύγκρουσιν πρὸς τοὺς κανόνας τῆς λύσεως καὶ καθάρσεως. Πολὺ δὲ περισσώτερον, ὅταν κύριον πρόσωπον ἐν τῷ δράματι τοῦ ἀξιοῖ νὰ φέρῃ ἕνα Κωνσταντῖνον Παλαιολόγον, τὸ τέλος τοῦ ὁποίου ἀκόμη δὲν ἐξήγγειλαν οἱ αἰῶνες καὶ οἱ λόγοι τοῦ ὁποίου εἶναι ἀδύνατον νὰ μαντευθῶσιν ὁποῖοι καὶ ὅπως μεγάλοι ὑπὲρ πᾶσαν ἐθνικὴν προσδοκίαν πρέπει νὰ ᾔσαν.

Διὰ τοῦτο καὶ ὁ ποιητὴς τῆς **Ἀλώσεως Κωνσταντινουπόλεως** ἀκουσίως πλέκει τὸ δράμα του περὶ ἐπεισόδιον μᾶλλον ἐρωτικὸν ἐνὸς ἀνεψιοῦ εἰκονικοῦ τοῦ αὐτοκράτορος πρὸς μίαν νέαν· ἀλλ' ἀπορεῖ τις διατὶ εἶτα φέρει ἐπὶ σκηνῆς καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ Κωνσταντῖνου καὶ ἄλλων τῆς μεγάλης τραγικῆς ἱστορίας τοῦ ἔθνους ἐκείνης, ἐνῶ δὲν ἔγκειται ἐν αὐτοῖς τὸ δράμα, εἰμὴ ὅσον τὸ πλαίσιον ἐν τῇ εἰκόνι· ἡδύνατο δὲ ἀναφορικῶς πρὸς ταῦτα νὰ περιορισθῆ εἰς τὴν καλὴν ἀνάπτυξιν τοῦ κυρίως δράματός του. Καὶ οὕτω δὲν θὰ ἤρχιζε τὸ δράμα, τὸ τόσον φοβερὸν ἐκ τοῦ τίτλου, ὡς ἡ **Ἀλωσις**, δι' ἐρωτολογίας, ἧτις φαίνεται γλυκανάλατος καὶ προξενεῖ κακίστην ἐντύπωσιν. Καὶ ὁποίας ἐρωτολογίας! **«Νὰ σ' ἐνηγαλιζόμην καὶ ἔπειτα νὰ σ' ἔπνιγον»** λέγει ὁ Μεθόδιος. Δὲν ἔχει καθόλου χρῶμα τῆς ἐποχῆς· ἢ φρικτὴ ὑπόθεσις τῆς πολιορκίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀναφέρεται καὶ βαίνει, ὡς μίᾳς οἰασθῆ· ποτε μικρωνύμου πόλεως συνήθης πολιορκία ἐν πολέμῳ, μὲ

τὰ ὀνόματα μόνον τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐπὶ πλέον, χωρὶς τὰ μοναδικὰ πράγματα. Παγετώδης ἢ εἰσοδος τοῦ Κωνσταντῖνου καὶ ἡ πρώτη φράσις του περὶ τῆς πόλεως: **«Νὰ τὴν παραδώσωμεν;» τί λέγετε;** θὰ προσεθέτε τις φυσικὰ ἐρχόμενον συμπλήρωμα τῆς ἐρωτήσεως εἰς τὰ χεῖλη του. Κλαίει λοιπὸν ἐκεῖ ἐκ συγκινήσεως (ὡς σημειοῖνε καὶ ἀπαιτεῖ ὁ ποιητὴς) εἰς αὐλικὸς καὶ ἡμεῖς ἐν τούτοις καθόλου δὲν συγκινοῦμεθα, ἵνα ἐξηγήσωμεν τὰ δάκρυα τοῦ αὐλικοῦ.

Ὁ αὐτοκράτωρ κατόπιν ὁμιλεῖ εἰς τὸν ἀνεψιὸν του περὶ φυγαδεύσεως ἐκ Κωνσταντινουπόλεως τῆς ρηθείσης κόρης, ἣν φιλοξενεῖ, προνοῶν μὴ πάθῃ τι ἐκ τῶν ἐπικειμένων πολεμικῶν δυσαρέστων. Ποῖός ποτε Ἑλλῆν ἐξαντάσθη, ὅτι εἰς ἐκείνην τὴν ὥραν περὶ τοιούτων οἰκογενειακῶν ἐμερίμνα ὁ Κωνσταντῖνος, ὡς ὁ κοινότατος τῶν ἀνθρώπων; Ἐκεῖνος, διὰ τὸν ὁποῖον ἐν τῇ φαντασίᾳ ὄλων ἡμῶν ἢ γλώσσα, ἀναλόγως πρὸς τὴν ἐπικειμένην ὑφίστην πτώσιν του ἐν τῇ μάχῃ, θὰ εἶχεν ἀρρήτους φθόγγους θείας ἀποκαλύψεως καὶ μόνον, μηδέποτε πρὶν ἀκουσθέντας, οὐδ' εἰς αἰῶνας ἀκουσθησομένους, λόγους ὑπερανθρώπων μεγαλείου πρωτοφανοῦς ἐπὶ γῆς;

Ὁ Ἡράκλειος, ὁ δῆθεν ἀνεψιὸς τοῦ αὐτοκράτορος, ὅστις πρόκειται νὰ συνοδεύσῃ ἐξω τῶν τειχῶν τὴν κόρην, ἣν λατρεῖ μονολογεῖ, ὡς εἰς νεώτερον τι δράμα **οἰκογενειακῶν** τῶν παρλισιῶν μεταφράσεών μας: **«Νὰ φύγω; νὰ μείνω; Ἐρως! πατρίς!»** Μόλις λέγει κατωτέρω ὀλίγας ἀξιοπρεπεστέρας λέξεις ὁ Κωνσταντῖνος καὶ ἀρχίζει ἢ γ' πράξις δι' ἡγεμονολογημάτων πάλιν καὶ ἐπὶ μακρὸν μὲ λυρικά **«Τὸν οὐρανὸν, τὰ ἄστρα τὰ βύακρια»**. Καὶ πλάττεται εἰς μῦθος παρεπίπτων, ὡς οὐσιωδέστατον στοιχεῖον τῆς **Ἀλώσεως**, ὁ περὶ ἀρπαγῆς τῆς ρηθείσης κόρης ὑπὸ τοῦ βραδίουργου Μεθοδίου. Καὶ αὐταὶ εἶναι αἱ κρισιμώτεραι στιγμαὶ τοῦ δράματος, τῆς πτώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τῆς συντομῆς τοῦ γένους! Χυδαία ἔπειτα εἰκονίζεται ἡ γενομένη προδοσία ἢ ἐπενεγκούσα τὴν ἄλωσιν Μόλις θὰ ἐπετρέποντο τοιαῦτα ἐπινοήσεις δραματικῶν αεχνασμάτων εἰς ὑπόθεσιν πολιορκίας μικροῦ τινος μεσαιωνικοῦ πύργου. Καὶ ἐν τούτοις ἀκούετε διὰ τὸ γεγονὸς τὴν παραφορὰν τοῦ Κωνσταντῖνου.

«Νὰ κολαφίτω θέλω τὸ στερέωμα!»

Κοινοτοπία δ' ἀνυπόφοροι εἶναι ὁ τρίπος, καθ' ὃν ἀποκρούει ὁ αὐτοκράτωρ τὰς προτάσεις περὶ παραδόσεως, ὡς εἰς μικρὰ τετριμμένα δράματα ἐπεισοδίων πολὺ μικροτέρων τῆ, ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως, μὲ τὴν κατάχρησιν ἐκείνην τοῦ πατριωτικοῦ στόμφου. Ἐν γένει αἱ διηγήσεις ἐν τῷ δράματι ψυχραὶ, ὁ μονόλογος τοῦ Κωνσταντῖνου ἀνάξιος καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς φοβερᾶς διὰ τὸ ἔθνος ἡμῶν καταστροφῆς ὁ ποιητὴς τί φέρει; τὴν Μαρίαν παράφρονα διὰ τὰ ἐρωτικά της καὶ τὸν Ἡράκλειον ἐρχόμενον περὶ αὐτῆς μᾶλλον ἢ περὶ τῆς Πόλεως νὰ θρηνηθῆ μακρὰ διαλεγόμενος. Βεβαίως κακόβουλός τις ἡδύνατο νὰ συνθέσῃ διὰ τούτων παρωδίαν· ἀλλ' εἶναι φρόντιζομῶδες ἢ συνάντησις περὶ τὸ τέλος τοῦ Ἡρακλείου μετὰ τοῦ Μεθοδίου τοῦ δειλοῦ κακούργου, ὅστις ὑπῆρξεν αἴτιος τοῦ καρδιακοῦ ὄλου ναυαγίου. Ἡ Μαρία ἐπανέρχεται τρελλή, ἵνα φέρῃ διὰ τῆς ἐπαναλήψεως τῶν αὐτῶν πλείονα τὴν ἀνίαν. Ἡ δὲ

περιγραφή, τέλος, τῆς ἀγωνίας τοῦ Ἡρακλείου καὶ τῆς πτώσεώς του ἀπὸ τῶν τειχῶν μετὰ τῆς Μαρίας εἶναι ὅ,τι κωμικόν. Εἰς τὴν ἀρχὴν φέρει διηγηματικῶς παρὰ τῷ λαῷ ἀρετὰ καλὰ τὸν μῦθον περὶ τῶν «ψαριῶν» τὰ ὁποῖα, κατὰ τὴν προφητεῖαν, ἦτις ἐσήμαινε τὴν πτώσιν, ἐπετάχθησαν ἐκ τοῦ τηγανίου ἡμίψηστα εἰς τὴν λίμνην· καὶ ἐν τέλει οὐχὶ ἄνευ συγκινησεως ἀκούεται ἡ ἄλλη παράδοσις περὶ τοῦ «μαρμαρώματος τῶν παππάδων» οἱ ὁποῖοι ὁ ἀναζωογονηθῶν ἐκεῖ ὅπως ἐτέλουν τὴν λειτουργίαν καὶ ἀπέμειναν, ὅταν ἀνακτῆθῃ ἡ Ἁγία-Σοφία. Τοιαύτη ἀσθενεστάτη ἀπήχησις ῥομαντικῶν σκηνῶν, οὐχὶ κακῶς γεγραμμένων ἄλλως, κατέστη ἡ μεγάλη ὑπόθεσις ἐν τῷ δράματι τούτῳ, δι' οὗ εἴπομεν λόγους. Ἄλλ' ὅταν φέρωσιν ἐν τῷ δράματι οἱ ποιηταὶ ἱστορικὰ πρόσωπα γνωστὰ, ὡς κατὰ πολὺ ὑπέροχα τῶν κοινῶν, ἐξ ὧν προσδοκῶμεν πλειοτέρας ἀποκαλύψεις ἐπὶ τῶν τῆς καρδίας τῶν ἔθνῶν καὶ τῆς ἀθροπότητος ἐν γένει, πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἔχοντα πολὺ ἀνώτερον πνεῦμα καὶ βαθυτάτην γνώσιν εἰς ἐξυπρέτησιν τῶν παθῶν αὐτῶν, διδάσκουσιν ἡμᾶς πόσῃ τὸ πάθος εἶγει δεξιότητα ὅπως πείσῃ ὅτι εἶναι ὁ λόγος, τότε θέλομεν τοὺς χαρακτῆρας ἀναλυομένους καθ' ὅλα τὰ ἐλαττήριά των καὶ καθ' ὅσον χωροῦσι πράττοντες ἐν τῷ δράματι, θέλομεν τὴν συνηγορίαν τοῦ πάθους ὑπ' οὗ κατέγονται εὐγλωττον, ἀλλ' ὄχι μακρὰν, ὥραϊους δηλαδὴ στίχους, ἐν οἷς ἐν τούτοις ὑπὸ τῆς τέχνης νὰ ἀναχαιτίζηται ἡ λυρική παραφορὰ, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ καταπνίγηται καὶ τότε ἔχομεν τέλειον τὸ εἶδος τῆς μᾶλλον ζήλευτῆς δραματικῆς δημοτικότητος· οὐχὶ δ' ὅταν μόνον τὰς δημοφιλεῖς ὑποθέσεις καὶ τὰ λατρευτὰ ἔθνηκ᾽ ὀνόματα δεινίζόμεθα χάριν τῆς δημοτικότητος τοῦ συρμού. Δὲν πρέπει νὰ λησμονῆ ὁ ποιητὴς, ὅτι μετὰ τοιούτων προσώπων ἐπὶ τῆς σκηνῆς του εὐρίσκειται ἐνώπιον θεατῶν, οἵτινες ἤδη πρὸ αὐτοῦ ἔκριναν ταῦτα ἐν τῇ καρδίᾳ των καὶ τοὺς ὁποίους, προκατειλημμένους οὕτω, μόνον διὰ τέχνης ἀπαραμίλλου δύναται νὰ καταστήσῃ ἀνεπηρέαστους κριτὰς. Πρέπει δὲ τὰ πρόσωπά του ταῦτα ν' ἀνταποκριθῶσιν εἰς ὅλην τὴν φήμην αὐτῶν· τὸ τραγικὸν ἐνδιαφέρον ἐν τῇ περιπλοκῇ τῶν παθῶν πρέπει ν' ἀνταποκρίνηται ἄξιως εἰς τὸν ἀπ' αἰῶνων μέγαν ἐθνικὸν πόνον ἐπὶ τῇ γνωστῇ ἱστορίᾳ των.

Ο ΧΡΟΝΟΣ ΕἰΣ ΤΑΣ ΦΥΛΑΚΑΣ

*Ὁ χρόνος τῆς φερούργας του ἰδῶ μέσα, λές, διπλῶναι
Κ2' ὄλο κουρτζάτσι, ἴσάν που,λ, θαρρεῖς ἀποσταμένο
Και φαίνονται ἀτέλειωτοι τῆς φυλακῆς οἱ χρόνοι
Κ2' ἡ μέραις χρόνοι φαίνονται γ2ὰ τὸ φυλακισμένο.
Γ2ὰ μᾶς ἡ γῆ δὲν στρέφεται περὶ τὸν ἄξονά της
Καθὼς γ2ὰ τὸν ἐλεύθερο εἰς ἕνα μερονύχτι
Λές κάπου τὴν μπερδεύουνε ἴσὸ γῆρο τὰ βουρά της
Καὶ τὸ βολόγι μας ἰδῶ ἔχ' ἄλλον ὠροδείχτη.*

Φυλακισμένος.

Η ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ

Ἐποὺ ἡ αὐτοκτονία ἦναι εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν ἀπὸ πολλοῦ καὶ κατήντησε νὰ προσλάβῃ παρ' ἡμῶν ἐπιδημικὸν ἢ μᾶλλον ἐνδημικὸν χαρακτῆρα, ἐθεωρήσαμεν ἐπίκαιρον τὴν ἐκ τῶν **Ψυχώσεων** τοῦ κ. Σίμωνος Ἀποστολίδου ἀναδημοσίευσιν τῶν ἐξῆς ἀφορώντων εἰς αὐτὴν περιέργων.

Πλὴν τῆς τάσεως πρὸς ἀνθρωποκτονίαν, λίαν συχὴ εἶναι καὶ ἡ τὰ σις πρὸς αὐτοκτονίαν, τάσις ἀκαταγώνιστος μεθ' ὅλην τὴν συνειδησιν, ἣν ἔχει ὁ πάσχων περὶ τοῦ ὄλεθροῦ τῆς πράξεως, τὴν ὁποῖαν προσπαθεῖ ἐνδοτε νὰ ἀποφύγῃ δι' ὅλων τῶν μέσων, ἢ ἄλλοτε ἄνευ πάλης ἐσωτερικῆς αὐτομάτως πως ὑπέκει εἰς αὐτήν. Ὁ χαρακτῆρ δὲ οὗτος ἀποδεικνύει σαφῶς τὴν κληρονομικὴν φύσιν τῶν τοιού-

των παθήσεων· ὑπάρχει τι τὸ μοιραῖον καὶ ἀκαταγώνιστον ἐν αὐταῖς. Ἀναφέρονται παραδείγματα ἐν τῇ ἐπιστήμῃ, καθ' ἃ παρατηρεῖται μετὰ τὴν αὐτοκτονίαν ἐν τισιν οἰκογενεαῖς εἶναι κληρονομικὴ, ὄλων τῶν μελῶν αὐτοκτονούντων κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ δὴ καὶ ἐν ὠρισμένην πολλακίς ἡλικίᾳ.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ. Ἀξιοματικὸς τις τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ κατόπιν νόσου τινὸς ἐγένετο ὀλίγον μελαγχολικός, ἀλλὰ λογικώτατος καὶ ἐχέφρων εἰς τε τὰ λεγόμενα καὶ γραφόμενά του. Μίαν ἑσπέραν ἐζήτησε παρὰ τοῦ ὑπηρετοῦ αὐτοῦ ἐν πυροβόλον ὄπλον· οὗτος ἤρνηθη νὰ τὸν προμηθεύσῃ μετὰ ταῦτα ἐπρότεινε νὰ ὁ ὑπηρετὴς του τὸν βίψῃ ἐκ τοῦ παραθύρου. Ὁ ὑπηρετὴς νομίσας ὅτι ὁ κύριός του ἀστειεύεται, ἀπῆλθε. Μείνας τότε μόνος ὁ ἀξιοματικὸς ἀμέσως ῥίπτεται ἐκ τοῦ παραθύρου τῆς δευτέρας ὁροῦ τῆς εὐτυχῆς ἢ πτώσεως δὲν ἐπήνεγκε τὸν θάνατον. Ἐρωτηθεὶς δὲ διὰ τὴν παράφρονα αὐτοῦ πράξιν, ἀπήντησεν «ὁμολογῶ ὅτι πρὸ τινος χρόνου ἐπιμόνωνς πολιορκουμαι ὑπὸ τῆς ἰδέας τοῦ νὰ ἀπαλλαχθῶ τῆς ζωῆς· τοιαύτην ἰδέαν οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχον μεθ' ὅλας τὰς προσπάθειας μου μοι εἶναι ἀδύνακτον νὰ ἀποδιώξω τὴν ἀκατάσχετον ταύτην ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ αὐτοκτονήσω. Οὕτε αἱ θρησκευτικαὶ ἰδέαι μου, οὕτε τὸ λογικόν μου, οὕτε τὸ αἶμα καὶ ἡ δυστυχία, ἣτις ἤθελε προκύψῃ διὰ τὴν οἰκογενεαίαν μου, ἐκ μῆος τοιαύτης πράξεως, ἦν ἄλλως καὶ φοβοῦμαι, οὕτε αἱ παρακλήσεις μου πρὸς τὸν Θεόν, ὅπως μοι δώσῃ δυνάμεις πρὸς ἀντίστασιν, ὑπῆρξαν ἱκαναὶ νὰ με σώσωσιν ἀπὸ τῆς ὀλεθρίας ταύτης τάσεώς μου».

Ὁ ἀσθενὴς οὗτος ἐθεραπεύθη μετ' ὀλίγον δι' ὑδροθεραπείας καὶ ἄλλων μέσων προσωρινῶς τοῦλάχιστον.

Βρῆθε ἡ ἐπιστήμη τοιούτων παραδειγμάτων. Καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ δὲ εἶδομεν οὐκ ὀλίγους τοιοῦτους ἀσθενεῖς. Ἀναφέρομεν τὴν ἱστορίαν τοῦ ἐνός, ὃν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐθεραπεύομεν. Ἡμέραν τινα μετέβη ὁ ἀσθενὴς ἡμῶν πρὸς ἐπίσκεψιν φιλικῆς οἰκογενεᾶς· μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν καθ' ὅδον ἐπὶ τῇ θῆα τῆς θαλάσσης τῷ ἐπέρχεται αἴφνης ἡ ἰδέα νὰ βῆθῃ ἀπὸ τοῦ βράχου· ἐκπλήσσειται σφόδρα ἐπὶ τῇ ἀλλοκότῃ ταύτῃ ἐπιθυμίᾳ καὶ καταλ. μβάνεται ὑπὸ τρόμου καὶ ἀγωνίας· ἐν τούτοις ἠσθάνετο ἀφ' ἑτέρου ἀκατάσχετον χαρὰν πορευόμενος πρὸς τὴν θάλασσαν πρὸς ἐκπλήρωσιν καὶ ἱκανοποίησιν τοῦ ἀκατανοήτου καὶ εἰς ἐαυτὸν πόθου.

Εὐτυχῶς καθ' ὅδον συνήτησε φίλον τοῦ τινὰ, ἡ θῆα τοῦ ὁποῖου ὡς καὶ ὁ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν αὐξάνων κίνδυνος τῆς ζωῆς του ἐπανέφερε τὸ ἐφ' ἑαυτοῦ κράτος καὶ προσωρινὴν ψυχικὴν γαλήνην. Ἐξηγηθὲς εἰς τὸν φίλον του περὶ τοῦ ἐκτάκτου καὶ ἀκατανοήτου ὄλου φαινομένου, ἐζήτησε τὴν συνδρομὴν αὐτοῦ, διότι εἶχεν ἀπολέσει τὴν εἰς ἑαυτὸν πεποιθῆσιν. Ἀμφότεροι εἶτα μετέβησαν εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου πρὸς ἀναχώρησιν· ἅμα ὅμως τῇ ἐμφανίσει μακρόθεν τῆς ἀμαξοστοιχίας, ὁ ἀσθενὴς ἡμῶν ἐτρέπη εἰς φυγὴν, διότι ἔλεγε, κατελήφθη πάλιν ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ αὐτοκτονήσῃ ῥιπτόμενος πρὸ τῆς ἀτμαμάξης, ἀλλὰ τῇ βοήθειᾳ τοῦ φίλου καταρῥώθη νὰ εἰσελθῶσιν εἰς μίαν τῶν ἀμαξῶν τῆς ἀμαξοστοιχίας καὶ ἀνεχώρησαν. Καθ' ὅδον παρεκάλει ἐπιμόνωνς τὸν φίλον του νὰ κρατῇ αὐτὸν καλῶς ἀπὸ τοῦ βραχίονος, νὰ κλείσῃ καλῶς τὰ παράθυρα τῆς ἀμάξης, διότι ἐξηκολούθει νὰ κατέχηται ὑπὸ τῆς αὐτῆς ὀλεθρίας τάσεως πρὸς αὐτοκτονίαν. Κατελθὼν τῆς ἀμαξοστοιχίας μετὰ τὴν ἀφίξιν εἰς ἄλλον σταθμὸν, ἐπορεύθη εἰς ἐκκλησίαν τινα, ἐνθα ἠλπίζεν ὅτι ἡ συνδρομὴ τοῦ θεοῦ θὰ ἠσυχάζεν ὀλίγον τὸ ἦθικόν του καὶ ὅτι θὰ ἀνελάμβανε θάρρος· ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ἡ θῆα παντὸς ὀξυαίχμου καὶ λάμποντος ἀντικειμένου διήγειρεν ἐν αὐτῷ τὴν ἰδέαν τῆς αὐτοκτονίας. Τέλος μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν του, ἐνθα δὲν ἤδυνήθη ἐπὶ 24 ὥρας οὐδὲ ἐπὶ στιγμήν ν' ἀπαλλαχθῇ τῆς ἰδέας αὐτοῦ παραγγελίας εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν, ὅπως μὴ ἐγκαταλίπωσιν αὐτὸν μόνον καὶ νὰ ἄρῳσιν ἀπὸ τοῦ μέσου πᾶν ὀξυαίχμον ὄργανον ἢ ὄπλον. Τὴν ἐπαύριον ἦν ἠσυχώτερος καὶ ἦλθε πρὸς ἡμᾶς μόνος ζῆτων ἱατρικῆν συνδρομὴν.

Μετὰ ζωηροτάτων χρωμάτων ἐξέφραζε τὴν ἐκπληξιν αὐτοῦ ἐπὶ τῷ παραδόξῳ καὶ μυστηριώδῳ δι' αὐτὸν ψυχικῷ φαινομένῳ, οὗ τὴν προτεραίαν μικροῦ δεῖν ἐγένετο ὄμμα. Ἐβλεγεν ὅτι ἠσθάνετο ἀνεκφραστον εὐχαρσιστῆσιν νὰ ἐκτελέσῃ ἀμέσως τὰς ὀλεθρίας ἰδέας του, καθ' ἣν στιγμήν ἐγεννῶντο αὐτὰ ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ αὐτοῦ, ὡς οὐ μὲν οὐκ ἐπὶ ἀκατασχέτου τινὸς ἐσωτερικῆς δυνάμεως, ὑπὸ ἐπιθυμίας λαμβανούσης χαρακτῆρα ἀκαταγώνιστου πάθους, ἀλλ' ὅτι ταῦτο χρόνως εἶχε πλήρη συνειδησιν τοῦ τραγικοῦ ἀποτελέσματος τῆς ἐκτελέσεως ἐκτιμῶν κατὰ βῆθος τὴν πράξιν καὶ ἀναλογιζόμενος τὴν λύπην καὶ τὴν φρίκην, ἃς θὰ ἠσθάνοντο οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ οικεῖοι αὐτοῦ διὰ τὸν ὄλου δραματικὸν καὶ ἀδικαιολόγητον θάνατόν του· κατελαμβάνετο ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ τῆς αὐτοκτονίας ἐκ τῶν προτέρων ὑπὸ τρόμου καὶ ἀποτροπιάσεως, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου μάλισ συνείχεν ἑαυτόν.

Ὁ ἀσθενὴς οὗτος διὰ καταλλήλου θεραπείας εἶχε βελτιωθῆ ἀρκούντως ἐντός ὀλίγου χρονικοῦ διαστήματος· μετὰ ταῦτα δὲν ἐπανείδομεν πλέον αὐτόν.

Διὰ νὰ λάβωμεν ἰδέαν τινα τῶν συναισθημάτων, ὅφ' ὧν κατέχονται οἱ τοιοῦτοι πάσχοντες ἐν ὥρᾳ τοιούτων παραδόξων τῷ ὄντι ψυχικῶν ὀρμῶν, παραβάλωμεν ταῦτα πρὸς τὰ ἀνάλογα ψυχικὰ φαινόμενα

τά όποια λαμβάνουσι χώραν έν φυσιολογική καταστάσει του ανθρώπου έν τισι περιστάσει. Τοιαύτα π. χ. είναι τὰ πάθη τῆς όργῆς, του έρωτος, ἡ όταν, φέρ' εἰπεῖν, μόλις συγκρατῆ τις τὴν έκρηξίν του γέλωτος εἰς μέρος, ένθα ἡ σοβαρότης τῶν περιστάσεων ἡ ἡ άδρροφροσύνη άπαγορεύει τὴν πρᾶξιν ταύτην. Εἰς τοιαύτας περιπτώσεις ὁ άνθρωπος αἰσθάνεται έν εαυτῷ άκατάσχετὸν τινα ἐπιθυμίαν, έσωτερικὴν ώθησιν, τάσιν σφοδρὰν καί πῆσιν ψυχικὴν καί στενοχωρίαν ἐπιβάλλουσιν τὴν πρὸς τὰ έκτός έκφρασιν του συνασθήματος, ὅφ' οὗ κατέχεται, διὰ μέσων καί τρόπων πολλάκις ἐκ τῶν προτέρων άποδοκιμαζομένων ζωηρῶς ὕπὸ τῆς φρονήσεως καί τῆς συνειδήσεως καί τῆς ἠθικῆς αὐτοῦ.

Όυχ ἤττον ἡ τοιαύτη τάσις κατανακᾷ καί παρασύρει τὸ άτομον πολλάκις ὅλως άκουσίως καί παρὰ πᾶσαν αντίστασιν καί ένδόμυχον σφοδρὰν διαμαρτύρησιν αὐτοῦ εἰς πρᾶξιν θεωρουμένην ὕπ' αὐτοῦ του ίδιου πρώτιστα ὡς ἐπιλήψιμον ἡ άτοπον, ἡ ἐπιλήρωσις ὅμως τῆς όποιος άμέσως άνακουφίζει διδούσα διεξοδον εἰς τὴν αἰφνιδίως γεννηθεῖσαν καί μόλις διὰ δικλείδος τρόπον τινα συγκρατούμενην έν τῷ έγκεφάλῳ τᾶ σιν. Ὑποκύπτει ἡ θ έ λ η σις, ἡ δ ρ ᾱ σις, τῆς συνειδήσεως μενούσης άνεπάφου, ἐφ' ὅσον ἡ διάνοια μένει άνεπάφου.

Εἴπομεν ὅτι ὑπάρχουσιν οἰκογένειαι, έν αἷς ἐπικρατεῖ εἰδικώτερον ἡ πρὸς αὐτοκτονίαν τάσις, καί δὴ εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὡστε εξαφανίζονται ἀπὸ του κόσμου διὰ τῆς αὐτοκτονίας πάντων τῶν μελῶν των.

Ἰδοῦ έν παράδειγμα άναφερόμενον ὕπὸ του Ἐσκιρόλ.

Πλούσιός τις έμπορος, χαρακτῆρος λαν παραφόρου, εἶχεν ἐξ τέκνα· ὁ νεώτερος τῶν υἱῶν ἡλικίας 26 ἐτῶν παθὼν μελαγχολίαν αὐτοκτονεῖ ριπτόμενος ἀπὸ τῆς άνωτέρας όροφῆς τῆς οἰκίας. Εἰς ἐκ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ κατηγορεῖ εαυτὸν ὡς αἷτιον τῆς αὐτοκτονίας του ἀδελφοῦ του καί άποπειρᾶται πολλάκις νὰ αὐτοκτονήσῃ, ἐπὶ τέλους δὲ έν ἔτος μετὰ τὰς άποπειράς ταύτας άποθνήσκει ἐξ έκουσίας άστίας. Εἰς τρίτος ἀδελφός, Ιατρὸς τὸ ἐπάγγελμα, ἐπίσης αὐτοκτονεῖ προειπῶν εἰς τὸν Ἐσκιρόλ δύο ἔτη πρότερον ὅλως άπελπισ εἶναι δὲν θὰ διαφύγῃ τὸ μοιραῖον τέλος. Δύο ἔτη μετὰ ταῦτα μία ἀδελφῆ προσβάλλεται ὕπὸ μανίας καί πλειστάκις άποπειρᾶται νὰ γείνη αὐτόχειρ· ὁ πέμπτος ἀδελφός ἐπίσης γίνεται μανιακός, ἀλλ' ἰᾶται. Ὁ ἔκτος, ὅστις διηύθυνε μέγα έμπόριον μόλις ἠδύνατο νὰ συγκρατῆ εαυτὸν ἀπὸ τῆς αὐτοκτονίας, χάρις εἰς τὴν μεγάλην ἐπ' αὐτοῦ ἐπίδρασιν τῆς συζύγου του, καί ἔζησεν ἰκανὰ ἔτη. Ἀλλὰ δυστυχῶς ὁ Ἐσκιρόλ ἔτη τινὰ μετὰ ταῦτα εἰς τὸ χειρόγραφον τῆς παρατηρήσεώς του ταύτης ἠναγκάσθη νὰ προσθέσῃ, έν ὑποσημειώσει, ὅτι καί ὁ ἔκτος ἀδελφός ἐπὶ τέλους τῆς αὐτοκτονήσεν!

ΚΗΔΕΙΑ ΚΑΙ ΒΟΡΒΟΡΟΣ

I

Ἡ παραμονὴ του γίου έτους, ἡμέρα πένθους καί ἡμέρα χαρᾶς, ἡμέρα γελώτων καί ἡμέρα δακρύων ἡμέρα ὀδύνης καί

(14)

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

(14)

ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΙΚΗ

I

Η α έ γ ν ε α ά π λ α.

(συνέχεια).

Τὸ παίγιον παίζεται κατὰ παρτίδας, ἤτοι, ὡς περιεγράψαμεν ἀλλὰχού, προσδιορίζεται ἀριθμὸς τις καί κερδίζει ὁ διὰ τῶν πόπτων πρώτος τὸν ἀριθμὸν τουτον συμπληρῶν, μεθ' ὃ παύει ἡ ἐπαναλαμβάνεται ὁμοιότρόπως.—Οἱ πόπτοι μιᾶς περιόδου εἶναι πέντε. Καί δύο μὲν γίνονται μετὰ τὰ περισσώτερα φύλλα· εἰς μετὰ τὸ δέκα καρρῶ· εἰς μετὰ τὸ δύο σπαθί καί εἰς τέλος μετὰ τὰ περισσώτερα σπαθία. Συμβαίνει ἐνίοτε ὁ ἀριθμὸς τῶν χαρτίων νὰ διανέμηται ἐξ ἴσου εἰς τοὺς ἀντιπάλους· τότε οἱ πόπτοι περιορίζονται εἰς τρεῖς μόνον.

Ἀφοῦ οἱ παῖκται λάθωσιν, ὡς εἴπομεν, τὰ τέσσαρα φύλλα των, παίζουσιν ἀνὰ έν ἐναλλάξ, προσπαθοῦντες νὰ λάθωσι μετὰ του ριπτομένου καί ἐκ τῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης. Τοῦτο δὲ

ἡμέρα ἀγγαλλιάσεως, παράδοξος συνδυασμὸς θανάτου καί ζωῆς, χαρμωσύνου συγκινήσεως καί θορόβων ἀνάμιξις μετὰ τῆς ἀγωνίας καί τῶν τελευταίων στόνων θνήσκοντος...

Κηδεῖα καί χορός. Κορυβαντιῶν καί μαινόμενον πλῆθος κηδεῶν τὸν τεθνεῶτα, . . . τὸ ἐκπνεύσαν ἔτος, έν ἀλλαγαγμοῖς, συριγμοῖς, τράκαις καί ροκάταις, έν συνωστισμῷ καί βοῇ, έν ὀφθαλμοβολαῖς, χειραψιαῖς, πατήμασι καί τοιμημασιν. έν τρέλλα τέλος γενικῆ, έν ἡ πρωταγωνιστεῖ ἡ μεγάλη τῶν ἐφήβων χορεία ἐπιτιθεμένη, δὲν ὕστερεῖ δὲ έν τῇ ἀμύρῃ ἡ ἀβρά καί ἀπαλόσαρκος τῶν εὐμελῶν καί διαπύρων Ἀθιδῶν παρθένων πλειάς, έκουσίως ριπτομένη έν τῇ γλυκειά ταύτῃ δι' αὐτὴν πάλη, ἣν προκλοῦσι τὰ ἀπὸ τῶν ἐξωστῶν, ὡς ἀπὸ ἐπάλξεων, βέλη τῶν φλογερῶν βλεμμάτων ἡ αἱ τηλεβολοστοιναί τῶν ὄσφ μαθητῶν καί ἀβρῶν τοσοῦτω καί ἀηττήτων ἐκείνων διδύμων τηλεβόλων, τῶν σφριγῶσων κορασιδῶν, ὧν τὸ έν τοσοῦτω ἀνοήτως ὅλως ἀπέκοπτον αἱ παράδοξοι ἐκεῖναι τῆς ἀρχαιότητος πολεμιστριαί, αἱ Ἀμαζόνες ἵνα χειρίζονται τὸ τόξον εὐκολώτερον, ένφ ἠδύναντο προτείνουσαι ταῦτα διὰ τῆς θέας των καί μόνης νὰ καταβάλωσι τὸν ἐχθρὸν . . .

* *

Ἐκεῖ μάλιστα κατὰ τὸ ἀπὸ τῆς Καπνικαρέας μέχρι τῆς ὁδοῦ Μητροπόλεως μικρὸν τμήμα τῆς Ἑρμαικῆς ὁδοῦ, ὅπου τὰ παρθενοβριθῆ καί χαριτοβριθῆ μοδιστεῖα, ἐτελεῖτο κρατερώτερος ὁ ἀγὼν καί πεισματωδέστερος, οὐχὶ δὲ ἀπαξ αἱ ἀμυνόμεναι ἀβραὶ καί κομψαὶ ἱέρειαι του Συρμου έν τῇ θέρμῃ καί τῷ σφρίγει αὐτῶν εἰς ἀρειμανίως ἐπιτιθεμένας μετεβάλλοντο καί ἐκράτουν νικήτριαί έν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης.

Ἐν τῷ αὐτῷ δὲ τμήματι τῆς ὁδοῦ Ἑρμου ἐτελεῖτο καί ἡ ἀσφυκτικώτερα συμπίσεις καί σύνθλιψις σαρκῶν, μαστῶν, βραχιόνων καί γαμπῶν ἔτι, συμπίσεις φοβερὰ διὰ τινὰς, τερπνοτάτη διὰ πολλὰς ἄλλας, καθ' ἣν ἤγετό τις καί ἐφέρετο πρὸς τὰ πρόσω ἡ πρὸς τὰ ὀπισθεν κατὰ τὴν φοράν του ἀνθρωποκόμματος, ὡς δι' ἐλατηρίων καί άκουσίως, ὡς άκούσια ἦσαν καί πάντα τὰ λάθη, τὰ σφάλματα καί αἱ πλάται, εἰς ἅς ἐκάστη κίνησις, ἐκάστη χειρονομία σου ἐπιπτε.

* *

Ἄλλ' εἰς τὴν ἐπαύξεισιν ταύτην του συνωστισμοῦ καί συμ-

γίνεται ὅταν τὸ ριπτόμενον ἔχει ὁμοίον του — ἡ γτάμα γτάμα π. γ. τὸ ἐπτά ἐπτά — ἡ δύνανται δύο ἡ πρρισσότερα νὰ σχηματίσωσιν ἄθροισμα ἴσον μετὰ τὸν ἀριθμὸν τὸν ὅποιον παριστάνει. Καί μετὰ τὴν ἐξάντλησιν τῶν τεσσάρων λαμβάνονται ἐκ τῶν ὑπολειφθέντων ἔτερα κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον μέχρις οὗ ὅλα ἐξάντληθῶσι· μεθ' ὃ μετροῦνται οἱ πόπτοι τῆς περιόδου καί σημειοῦνται ἐπὶ του ἄθρακος· ἀκολούθως δὲ ἀναμειγνύονται τὰ παιγνιόχαρτα ἐκ νέου καί διανέμονται ὕπὸ του ἐτέρου, ἵνα κατὰ τὸν περιγραφέντα τρόπον ἐξακολουθήσῃ μέχρι τέλους τῆς παρτίδος τὸ παίγνιδιον. Τὰ χαρτία τὰ μὴ ἔχοντα τὸ ὅμοιον κτλ. μένουσιν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἕως τέλους τῆς περιόδου, ὅποτε πάντα λαμβάνονται ὕπ' ἐκείνου ὅστις θὰ κάμῃ τὴν τελευταίαν μπάζαν, ἤτοι έν ἄλλοις ὕπ' ἐκείνου εἰς δν θὰ ἀνήκῃ τὸ τελευταῖον ἐπιτυχὸν χαρτίον.

Δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένον εἰς τὸν ρίψαντα φύλλον ἐπὶ τῆς τραπέζης νὰ ἄρῃ αὐτὸ ἐπὶ τὸ λόγφ ὅτι άκουσίως τῷ ἐξέφυγε ἡ ἐπ' ἄλλη προφάσει καί νὰ ρίψῃ νέον· ἐπίσης δὲν ἐπιτρέπεται, ἂν ἐκ λάθους ἐγκαταλειφθῆ φύλλον ἐπιτυχὸν, νὰ ληφθῆ κατόπιν ὕπὸ του παίξαντος, ὅταν ὁ ἀντίπαλος ἔχει ἤδη ρίψει καί τὸ ἰδικόν του.

Ὁ διανέμων δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ παρατηρήσῃ ἄλλο χαρτίον πρὸ τῆς ἐνάρεξεως τῆς διανομῆς ἐκτός του εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς δέσμης φανεροῦ. Καί μετὰ τὴν διανομὴν πάλιν τοῦτο μόνον φανεροῦται, ἐπιδεικνυόμενον καί εἰς τὸν τράγον.

Ἄν οἱ παῖκται ἦναι τρεῖς, ἕκαστος παίζει δι' εαυτὸν

πνιγμοῦ οὕτως εἶπειν, δὲν συνέτεινε βεβαίως ἢ τοῦ πλήθους συρροή, καθόσον αὕτη κατὰ πολὺ ὑπελείπετο τῆς τῶν παρελθόντων ἐτών, ἀλλ' ἄλλο τι καταχθόνιον ἀκριβῶς καὶ ἀπαίσιον, μελανόν, φοβερόν, ἀποτρόπαιον, ὁ προσφιλὴς τῷ Χαμηλέοντι δημοτικῷ ἡμῶν ἀρχοντι βόρβορος.

II.

Ναί! ἡ παραμονὴ τῆς πρωτοχρονιάς, ἡ ἑορτὴ τῶν Κρογίων, τῶν Κορυβάντων ἢ τρελλῆ πανηγυρις οὐδὲν εἶχε τὸ ἔκτακτον, ἀλλὰ τούναντίον μονότονος καὶ ἀηδὴς ἐπανάληψις τῆς αὐτῆς πανηγύρεως, πιστὴ ἀντιγραφή τῆς περυσινῆς ἢ προπερυσινῆς προὔκαλει τὰ περιφρονητικὰ μειδιάματα ἐκείνων, οἵτινες ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἀπολαύσαντες τοῦ θεάματος ἐκ συνηθείας ἢ ἐξ ἐνστίκτου παρεσύροντο πρὸς τὰς ὁδοὺς, ὅθεν διήρχετο ἢ ἐτελεῖτο ἡ πανηγυρικὴ τοῦ ἐκπνέοντος ἔτους κηδεῖα.

Ἐν καὶ μόνον ἦτο τὸ ἔκτακτον ὄντως προσὸν αὐτῆς δεῖγμα περιλαμπῆς τῆς κυβερνώσης τὴν πόλιν τοῦ Κέροπος μεγάλης διανοίας καὶ σοφίας, ἐξ οὗ καταφαίνεται ὅτι ἠξιώθη τῆς ὑψίστης τιμῆς ὁ δῆμος ἡμῶν νὰ κυβερνηθῆ καὶ ὑφ' ἐνὸς ἐνδόξου . . . χοιροβοσκοῦ, . . . ὁ βόρβορος!

* *

Ἡ ἡμέρα ἦν εὐήλιος καὶ ὡραία, ἀλλ' εἶχε βρέξει ἀπὸ τῆς ἐσπέρας τῆς προτεραίας καὶ ὁ ἐκ παχυτάτου καὶ μελανοῦ βορβόρου τάπησ ἀθικτος, ἀβρός καὶ παρθένος ἀνέμενε τοὺς περιπατητὰς ἢ πανηγυριστὰς, τοὺς μακαρίους συνδημότας τοῦ Φιλημονᾶ νὰ ἐντρυφῶσιν ἐν αὐτῷ.

Καὶ ὁ εὐκλεὴς ἄρχων τοῦ δήμου ἔτριβε τὰς χεῖρας ἐξ ἀγαλλιάσεως καὶ χαρᾶς ἐπὶ τῷ δώρῳ οὗ ἠξίου τοὺς ἀγαπητοὺς αὐτῷ δημότας.

Βεβαίως δεκάς ἢ εἰκάς ἐργατῶν ἀπὸ πρῶτας ἠδύνατο εὐχερέστατα ν' ἀποκομίσωσιν ὅλον ἐκεῖνο τὸ φοβερόν καὶ παχὺ τοῦ βορβόρου στρώμα ἀπὸ τῶν κεντρικῶν ὁδῶν, ἀλλὰ . . . ὁ Θεὸς φυλάξει, ὁ χοιροβοσκὸς δῆμαρχος νὰ ἐπιτρέψῃ τοικύτην ἱεροσυλίαν.

* *

Οὕτω δὲ τὸ οὐχὶ ἄπειρον πλῆθος ἡσφυκτῖα συνωθούμενον ἐπὶ τῶν στενῶν πεζοδρομίων ἵνα μὴ θίξῃ τὸν ἱερόν τοῦ Φιλημονος βόρβορον, ἀλλ' ἢ τοιαύτη προφύλαξις δὲν ἠδύνατο νὰ

διακρῆσθαι μέχρι τέλους, οὕτω δὲ οἱ εὐδαίμονες δημόται τοῦ Ἄστεος πίπτοντες ἐν τῷ βορβόρῳ ἐκολλοῦσαν ἐν αὐτῷ ὡς υἱαὶ ἐν πινακίῳ μέλιτος καὶ ἤρχιζε τότε παραδόξος καὶ ἀγωνιώδης πορεία ἢ μάλλον πυρρίχιος χορὸς ἐπὶ τοῦ βορβόρουδος τάπητος . . .

Καὶ ἐβλεπες τὰ κομψὰ σκαρπίνια ἢ μοπιτία τὰ περιβάλλοντα τοὺς ἀβροὺς πόδας τῶν περικόμφων δεσποινῶν καὶ δεσποινίδων μὲς βυθιζόμενα ἀσπλάγχχνως ἐντὸς τῆς ἀπεχθοῦς μάζης, ἣτις οὕτω ὑφίστατο διηνεκῆ ζύμωσιν, . . . τὰ ἐκ τῆς ὁποίας ἔγνη δίκην κρυσσῆμων ἐκόσμουσαν κηθῶνας τὰ ἑορτάσιμα ἐνδύματα τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν Ἀθηδῶν τὰς μελαινας περισκελίδας, τὰς μεταξίνας γυναικείας ἐσθῆτας, οὐχὶ δὲ ἀπαξ καὶ πῖλοι ἠξιώθησαν ἐν τῷ γενικῷ συνωστισμῷ καὶ τρακοπολέμῳ νὰ ριθῶσιν ἐπὶ τῆς μάζης τοῦ βορβόρου καὶ μεταλάβωσι τῶν κρυσσῆμων, ἃ ὁ Φιλημονᾶς ὡς δῶρα πρωτοχρονιάτικα ἠτοίμασε τοῖς μακαρίοις αὐτοῦ ἐκλογεῦσι.

III.

Ἐν τοῖς ἀηδέσι δὲ καὶ ἀπεχθέσι στίγμασι τοῦ βορβόρου ἀναπαρίστατο ἐνώπιον τοῦ παρατηρητοῦ ἐλόκληρος ἡ βορβορώδης ἱστορία τοῦ ἔτους τούτου, καθ' ἃ τὸ ἔθνος σύσσωμον ἐκυλίσθη ὑπὸ τὸν ἀρχιβορβοροτάραξιν πρωθυπουργὸν ἐντὸς ἀπειροῦ ἠθικοῦ, κοινωνικοῦ καὶ πολιτικοῦ βορβόρου, ἀπὸ τῆς ἀπηνουῦς καὶ ἀσπλάγχχνου καταδιώξεως, καθεῖρξεως καὶ καταστροφῆς ἀπειρῶν δυστυχῶν καὶ ἀπώρων οἰκογενειάρχων, πολιτῶν τοῦ εὐδαίμονος Ἑλληνικοῦ βασιλείου πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ Ἰσοζυγίου καὶ πληρωμῆν ἀτίμων δωρεῶν ὡς ἡ τοῦ Σπάρταλη—*Στῆλμαρ* καὶ ἄλλαι, μέχρι τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς περικλεοῦς εἰκοσιπενταετηρίδος, τῶν ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως γευμάτων, τῶν ἑκατοντακισχιλιοδράχμων βουτῶν καὶ φαταρίων τοῦ χαμαιλέοντος μας, τῆς ἐκθέσεως . . . τῶν 458 χιλιάδων δραχμῶν τοῦ Βουλπωτείου ἀγους, τῆς διασπαθίσεως τοῦ δημοσίου χρήματος ἐν τοῖς ἐπισημοῖς τοῦ χόρτου καὶ Σπάρταλη, τῶν ἀπειρῶν αὐτοκτονιῶν, φόνων καὶ κλοπῶν καὶ τῆς ἐπισπραγίσεως τῆς ἱστορίας τοῦ ἔτους τούτου διὰ πρωτοφανοῦς ἐν Ἑλλάδι γεγονότος ὀφειλομένου καὶ τούτου εἰς τὴν εἰσαγωγὴν τῆς κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς ἀναμορφώσεως ὑπὸ τοῦ ἀγγλομαθοῦς ἐφιάλτου, ἦτοι τοῦ θανάτου ἀνθρώπων ἐν ταῖς ὁδοῖς . . . ἐκ πείρης!

ἰδία σημειῶν τοὺς πόρτους τοῦ ἐν ἰδίᾳ στήλῃ. Ἐπειδὴ δὲ τὰ πεντήκοντα δύο χαρτῖα δὲν διανεμόνται πλέον μεταξὺ δύο, ἀλλὰ τριῶν, ἔπεται φυσικῶς ὅτι καὶ κατὰ τὴν προσμέτρησιν τῶν πόρτων δὲν τηρεῖται ἀναλλοιώτως ὁ αὐτὸς νόμος. Οὕτω τὸ Δέκα μὲν καρρῶ καὶ τὸ δύο σπαθὶ ἔχουσιν ἀνὰ ἓνα, ἀλλ' ἓνα ἐπίσης δὲν ἔχουν καὶ τὰ ἐπτὰ σπαθία, οὐδὲ ὑπὸ τὰ εἴκοσιν ἐπτὰ φύλλα· δύο πόρτους ἐκ τῶν χαρτίων θὰ σημειώσῃ ὁ περισσότερα καὶ τοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ ἄλλου συναθροίσας, ἓνα δὲ ἐκ τῶν σπαθίων ὁ ὁμοίως πλείονα τῶν ἄλλων, ἐκάστου χωριστὰ, ἐπιτυχῶν. Εἶποτε δὲ συμβῆ ὁ ἀριθμὸς τῶν φύλλων ἢ τῶν σπαθίων δύο νὰ εἶναι ἴσος, τότε οἱ πόρτοι περιορίζονται εἰς τοὺς ἐκ τοῦ δέκα καὶ τοῦ δύο μόνον.

Ἴνα ἀποφασισθῆ τίς πρῶτος θὰ διανεῖμῃ, μεταχειρίζονται τὴν αὐτὴν ἢν καὶ ἀνωτέρω μέθοδον, λαμβάνουν τούτεστι ἕκαστος ἀριθμὸν τινα χαρτίων τυχαίως ἐκ τῆς ἐπὶ τῆς τραπέζης ἀποτεθειμένης δέσμης καὶ διανεῖμει πρῶτος ὁ τὸ μικρότερον λαβὼν· ὅταν δὲ δύο ἔχουν τὸ αὐτὸ, καὶ ὁ τρίτος μικρότερον, λαμβάνουσι νέα οἱ δύο οὗτοι, ὅπως καταρῶθῃ τέλος ἀνομοιότης τῶν χαρτίων καὶ ἀποφασισθῆ παρὰ τίνος θὰ γείνη ἔναρξις τοῦ παιγνιδίου.

Τούτου γενομένου ἀρχίζουσι καὶ ἐξακολουθοῦν μέχρις ἐξαντλήσεως τῶν φύλλων τῆς δέσμης καὶ ἀκολουθῶν, ἀφοῦ μετρηθῶσι καὶ σημειωθῶσιν οἱ πόρτοι, παραχωροῦνται ταῦτα, ἵνα τ' ἀναμῆξῃ καὶ διανεῖμῃ, εἰς τὸν ἀμέσως δεξιᾶ ἐπόμενον, οὗτος

δ' ἔπειτα εἰς τὸν τρίτον καὶ οὕτω καθεξῆς μέχρι τέλους τῆς παρτίδος, ὁπότε ἂν θελήσωσι νὰ παίξουν νέαν, θὰ προστρέξωσι πάλιν εἰς τὴν ἐν λόγῳ μέθοδον, ὅπως κριθῆ ἐκ τίνος θὰ ἀρχίσῃ.

Ἐννοεῖται ὅτι εἰς τὸ τέλος τῆς παρτίδος ὁ εἰς θὰ κερδίσῃ καὶ οἱ λοιποὶ δύο θὰ ἐπιβαρυνθῶσιν ἀπὸ κοινοῦ. Τοῦτο εἶναι γενικῶς παραδεδεγμένον. Εἶναι δυνατὸν ὅμως μετὰ προηγουμένην συμφωνίαν νὰ ὀρίσωσι καὶ δεῦτερον ἀριθμὸν, μεγαλύτερον τοῦ πρώτου, ὅπως ἐξακολουθοῦντος τοῦ παιγνιδίου ἀφοῦ ἀποσυρθῆ ὁ πρῶτος, ἀπαλλαγθῆ ὁ εἰς καὶ τὴν ἀπότισιν τῶν προσυμπεφωνημένων ἀναλάβῃ ὁ τελευταῖος· ἀπαιτεῖται ὅμως νὰ καθορισθῆ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ἂν ὁ πρῶτος ἐκ τῶν κερδισάντων θὰ ὠφελῆθῃ εἰς βᾶρος τοῦ ἀπολέσαντος ἢ ἀμφοτέρω θὰ διανεμηθῶσιν ἐξ ἴσου τὸ κέρδος.

Ὅταν τέλος οἱ παῖκται εἶναι τέσσαρες διαιροῦνται διὰ τοῦ ρήγα, ἢ καὶ κατ' ἀρέσκειαν ἂν ὅλως εἶναι σύμφωνοι, εἰς δύο ἀντιπάλους δυάδας καὶ τάσσονται πέριξ τῆς τραπέζης οὕτως, ὥστε δύο συμπαικτορες νὰ μὴ παρακάθηνται. Τὰ χαρτῖα πάλιν διανεμόνται ἀνὰ τέσσαρα διαδοχικῶς ὑπὸ πάντων, τοῦ πρώτου ὀριζόμενου ὡς ἀνωτέρω περιεγράφη, καὶ οἱ πόρτοι μετροῦνται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ἀφοῦ οἱ παῖκται τῆς μίας καὶ τῆς ἄλλης τῶν δυάδων συνενώσωσι τὰ φύλλα των.

Οὕτω δὲ ἐν τῇ ἡμερησίᾳ διατάξει τῆς παραμονῆς ἐπρώτευεν, ἐκυριάρχει, κατέκλυζε τὰ πάντα ὁ βόρβορος, ὡς ἐν τῇ ἡμερησίᾳ διατάξει τῆς βουλῆς ἐπρώτευεν ἐπὶ μακρὰς συνεδριάσεως τὸ βορβορώδες ὄντως καὶ βορβορὸν ζήτημα Σπάρταλη-Στήλιαν . . .

Ὁ δὲ πανηγυρίζων λαὸς τῆς πρωτευούσης ἐπὶ ἄρχοντος τοῦ δήμου τοῦ βορβοροτραφεύς Χαμαιλέοντος ἐπέπρωτο νὰ μεταβληθῆ εἰς ἀγέλην . . . βορβοροταραξίδωρ.

Καὶ τὸ ἔτος τοῦ ἠθικοῦ καὶ πολιτικοῦ βορβόρου, τεχθὲν ἐν τῷ βορβόρῳ, ἔδει ἐπίσης νὰ λήξῃ, νὰ κηδευθῆ καὶ νὰ ταφῆ ἐν μέσῳ τοῦ πραγματικοῦ βορβόρου.

«Γῆ εἰ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσει». Βόρβορος εἰ καὶ εἰς βόρβορον ἀπελήλυθας, ὦ 1888 ! . . .

Γαίαν ἔχouis . . . βορβορώδη ! . . .

Χρονογράφος.

Ο ΑΡΧΙΦΥΛΑΞ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ (*)

Σεῖς οἱ εὐτυχεῖς θνητοὶ, οἱ μὴ καταδικασθέντες ποτὲ ὑπὸ τῆς τύχης καὶ τῶν δικαστῶν, νὰ βιώσητε ἐπὶ πολὺν ἢ ὀλίγον χρόνον ἐν φυλακῇ, βεβαίως θὰ νομίζετε ὅτι φυλάκισις ἐν τῷ Ἑλληνικῷ βασιλείῳ θὰ εἴπῃ, ὅπως εἰς ὅλον τὸν κόσμον, στέρξης τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας.

Ἀπατάσθε δὲν σημαίνει τοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ στέρησιν τῆς υγείας, μὲ μυρίας ἠθικὰς καὶ σωματικὰς βασάνους.

Βασάνους· μάλιστα· μὴ φρίττετε· βασάνους αἵτινες ἀκολουθοῦσαι καὶ αὐταὶ τὸ ἐκπολιτιστικὸν πνεῦμα τοῦ αἰῶνός μας, περιεβλήθησαν ἐκπολιτιστικώτερα μορφήν, τῶν παλαιῶν τῆς ἱερᾶς ἐξετάσεως καὶ τοῦ συμβουλίου τῶν δέκα, οὐχ ἦττον ὅμως εἶνε πάντοτε βάσανοι καταλήγουσαι εἰς τὸ αὐτὸ δολοφόνον ἀποτέλεσμα τῆς στέρξεως τῆς ζωῆς.

Σκοπεύοντες ἐν καιρῷ νὰ γράψωμεν ἐκτενῶς καὶ ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ, τὸν ἐν φυλακῇ βίον, ὑφ' ὅλας τὰς εἰδεχθεῖς του μορφὰς καὶ ὅλας τὰς βατάνους, αἵτινες παρ' αἰσχροκερδοῦς ἰδιοτελείας, παρ' ἀμαθείας καὶ ἀγνοίας τῶν κανονισμῶν καὶ νόμων καὶ παρὰ τῆς ἀσυγγνώστου ἀδιαφορίας τῶν διαφόρων εὐθνομένων διὰ τὴν καλὴν συντήρησιν τῶν φυλακισμένων ἐπιβάλλονται αὐτοῖς, περιοριζόμεθα ἐπὶ τοῦ παρόντος ν' ἀναγράψωμεν μίαν τούτων, τὸν ἀρχιφύλακα τῶν φυλακῶν.

Εἰς τὰς φυλακὰς στέλλεται καθ' ἑκάστην, ὡς βεβαίως θὰ γνωρίζητε, εἰς ἀξίωματικὸς, ὡς ἀρχιφύλαξ.

Τὸ σπουδαῖον ἐνδιαφέρον ὅπερ θὰ ἴδετε ἐάν παρασταθῆτε κατὰ πᾶσαν ἀλλαγὴν φρουρᾶς δεικνυόμενον παρὰ τῶν φυλακισμένων ὅπως μάθωσι τίς ὁ ἀρχιφύλαξ, θέλει σὰς καταδείξει πόσον οὗτος βαρύνει καὶ ἐν ταῖς ἐλαχίσταις λεπτομερείαις ἐπὶ τοῦ καθ' ἡμέραν βίου των.

— Ποῖος εἶναι ἀρχιφύλαξ σήμερον ;

— Ὁ τάδε ἀνθυπολοχαγός.

— Δόξα σοι ὁ Θεός ! μᾶς ἦλθε καὶ ἕνας καλός.

Καὶ ἀκούεις στεναγμὸν εὐχαριστήσεως ἐκ τοῦ στήθους τριακοσίων φυλακισμένων.

Ἐάν δὲ τοῦναντίον ἀκούης.

— Πάλιν αὐτὸς ὁ Βαζαῖν ἦλθε :

— Τί διάβολο ! αὐτὸς ὁ μαγκούφης μᾶς κούρῳλήθηκε πάλιν· καὶ τὰ τοιαῦτα.

Ἐν ταῖς ἐνταῦθα φυλακαῖς εὐρίσκονται 300 καὶ πλέον φυλακισμένοι· 300 δηλαδὴ ἀνθρώπινα ὄντα, ζῶντα ἐν μέσῳ τῆς κοινωνίας, πλὴν ἀποκεχωρισμένα ταύτης δι' ἐνὸς ἀρχιφύλακος.

Παρόντες λησμονημένοι κατὰ τὴν ἔκφρασιν φίλου ποιητοῦ.

(*) Σ. Ρ. — Τὸ ἄρθρον τοῦτο δημοσιεύεται ὑπ' εὐθύνην τοῦ γράφοντος.

Ὅσακις λοιπὸν αὐτὸς ὁ ἀρχιφύλαξ εἶναι καλός, οἱ δυστυχεῖς φυλακισμένοι, χωρὶς, ἐνοεῖται, νὰ πάθῃ ἐκ τούτου τίποτε ἢ ὑπηρεσία, δύνανται νὰ βλέπωσι τοὺς συγγενεῖς των ἐρχομένους πρὸς ἐπίσκεψίν των, πολλακίς ἐκ μακρυνῶν χωρίων, νὰ ἀγοράζωσι τὰ πρὸς τροφήν των ἐδώδιμα ἀκωλύτως, νὰ ἐξέρχονται ὀλίγον πρῶτ' τῶν δωματίων των, ἀποφεύγοντες διὰ μίαν τοῦλάχιστον ὥραν τὸ δηλητηριώδες ἄζωτον τῆς βούτας, ὃ ἐπὶ 14 συνεχεῖς ὥρας εἰσὶν ἠναγκασμένοι ν' ἀναπνέωσι, νὰ κλείονται ὀλίγον ἀργότερον καὶ ἐν τέλει νὰ ἔχωσιν ὅλας αὐτὰς τὰς παραμικρὰς εὐκολίας, αἵτινες τὴν μὲν ὑπηρεσίαν κατ' οὐδὲν βλάπτουσιν, αὐτοῖς ὅμως καθιστῶσι τὸν βίον ἦττον ἐργαθῆ καὶ τοῖς ἐμπνέουσιν ἀγαθὰ αἰσθήματα πρὸς τοὺς ἀρχιφύλακας, ὥστε, ἐν δεδομένῃ περιστάσει, νὰ δύνανται νὰ τοῖς φανῶσιν ὡφέλιμοι.

Μάλιστα ὡφέλιμοι, διότι εἶναι παρατηρημένον ὅτι αἱ ἐκ τῶν φυλακῶν ἀποδράσεις καὶ πᾶν ἄλλο δυστύχημα, πάντοτε συνέβησαν ἐπὶ ἀρχιφυλάκων, πρὸς οὓς οἱ φυλακισμένοι διέκειντο ἐγθρικῶς. Καθόσον, κύριοι ἀρμόδιοι, οὔτε οἱ ἐπιστάται σὰς οἵτινες νυχθημερὸν εἰσὶν οἰνόφυλγες, οὔτε ἡ φρουρὰ ἣτις σχετικῶς εἶναι ἀνεπαρκῆς, δύνανται νὰ φυλάξωσι ὑπερτριακοσίους φυλακισμένους καὶ μάλιστα εἰς τὰς ἐνταῦθα πλήρεις ἐπισφαλῶν μερῶν φυλακὰς, ἅμα οὗτοι συμφωνήσωσι πρὸς ἀπόδρασιν· ἀλλὰ φυλάττονται αὐτοὶ μεταξὺ των, ὡς ἐκ τῶν διαφόρων πρὸς τοὺς ἀρχιφύλακας συμπαθειῶν των.

Ἐπάρχουσιν ὅμως ἀρχιφύλακες, καὶ οὗτοι ἀκριβῶς εἶναι οἱ ἐν τῷ στρατῷ διακρινόμενοι διὰ τὴν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων των ἄγνοιαν, οἵτινες διὰ τοὺς φυλακισμένους εἰσὶν ἀληθῆς βάσανος.

Ἀναλαμβάνοντες τὴν φρουρὰν καὶ ἀρχόμενοι τῆς καταμετρήσεως, ζέρονται μὲ τοιοῦτον δύστροπον ὕφος ὡσάν νὰ μετροῦν εἰς δανειστάς των τὰ ὀφειλόμενα.

Κλείουσιν εὐθὺς τὰ δωμάτια.

Ἐάν τύχῃ φυλακισμένος τις ν' ἀργοπορήσῃ, ἔνεκεν ἀπολύτου τινὸς ἀνάγκης του, ἐπὶ ἐν δευτερόλεπτον ἀρχονται ὠθοῦντες βαναύσως αὐτὸν, νὰ τῷ ἀποτεινώσιν ὕβρεις, πρὸ τῶν ὁποίων θὰ ἠρρυθρίαν καὶ οἱ θαρμῶνες τῶν περὶ τὸ βερίφως δυσωνύμων καταστημάτων.

Τραβοῦν τὰ κλειθρα μόνου των, μὴ ἐμπιστευόμενοι οὐδ' εἰς αὐτὰ τὰ ὄργανα, ἅτινα ἡ ὑπηρεσία τοὺς ἔταξεν ὡς βοηθοὺς καὶ συνυπευθύνους, τοὺς ὑπαξιωματικούς των.

Εἰς τὴν πτέρυγα τῶν ὑποδικῶν ὑπάρχει δωμάτιόν τι μένην κατὰ διαταγὴν τῆς τε εἰσαγγελίας καὶ τοῦ φρουραρχείου ἀνοικτὸν, οὗτοι ὅμως διαμψισθητοῦσι τὸ κύρος τῶν διαταγῶν τούτων, ἀπειλοῦντες ὅτι θὰ τὸ κλείσωσι, χειρονομοῦντες, φωνάζοντες καὶ τέλος συγκατατιθέμενοι ν' ἀφήσωσιν αὐτὸ ἀνοικτὸν, κατὰ χάριν, ὡς λέγουσι, τάσσοντες ὅμως τὸν σκοπὸν πρὸ τῆς θύρας του, ὅπως οἱ ἐν αὐτῷ μὴ ἐξέλθωσι. Δηλαδὴ δὲν τὸ κλείουν διὰ τῆς θύρας ἀλλὰ διὰ τοῦ σκοποῦ.

Τὴν πρῶταν ἀνοίγουσι τὰ δωμάτια δύο ὥρας ὀλοκλήρους, μετὰ τὴν κεκανονισμένην.

Ἐάν ἔλθῃ συγγενὴς τις ἢ φίλος φυλακισμένου τινὸς ἐφωδιασμένος μὲ ἀδειαν, καὶ ἀποταθῆ αὐτοῖς, ὅπως τῷ ἐπιτραπῆ ἢ εἰσοδος, οὗτοι τῷ λέγουσι βαναυσότατα.

Ἐάν μὲν εἶναι πρῶτα.

— Πρῶτ' πρῶτ' δὲν ἀφήνω.

Ἐάν δὲ μεσημβρία.

— Τώρα θὰ φάω, δὲν ἀφήνω.

Ἐάν ἀπόγευμα.

— Τώρα θ' ἀλλάξῃ ἡ φρουρὰ, δὲν ἀφήνω.

Καὶ οὕτω βαρυνόμενος ὁ ἐπισκέπτης ἀναχωρεῖ χωρὶς νὰ κατορθώσῃ νὰ ἴδῃ τὸν συγγενῆ του.

Σημειωτέον δὲ ὅτι δὲν ἐννοοῦσι νὰ κάμουν διάκρισιν, ἔστω καὶ ἐάν ὁ ἐκλιπαρῶν τὴν ἀδειαν, ἦναι γυνή, καὶ μάλιστα γραῖα καὶ ἐάν πρὸς τοῦτο ἀφίχθῃ ἐξ ἄλλης πόλεως ἢ χωρίου.

Τοιοῦτος ἀρχιφύλαξ ἦτο πρό τινων ἡμερῶν εἰς ἀρειμάνιος τὴν μορφήν ὑπομοίραρχος. Λέγομεν τὴν μορφήν καθόσον περὶ τῆς ψυχῆς του μᾶς βεβαιούσι συμπλωτῆρες του τινὲς ἄλλοτε ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου «Χίος», ὅτι εἶναι ἀμφιβολου ἀρειμανιότητος.

Ὁ ὑπομοίραρχος οὗτος, παρὰ τὸ χαρμόσυνον τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἦτο ἀρχιφύλαξ, εἰσέβαλεν ἐν τῇ φυλακῇ, βλοσυρὸς καὶ ἐξηγριωμένος ὡς χαρτοπακτικῆς χάσας, ὀμιλῶν ἀγρίως, καὶ χειρονομῶν ὡς σκιαμαχῶν μέ τινα· καὶ πραγματικῶς φαίνεται ὅτι σκιαμαχεῖ μετὰ τοῦ διοικητοῦ του κ. Μαυρομιχάλη ὅστις θὰ τοῦ ἔχη κάψει τὴ γούνα· διότι συχνὰ πυκνὰ ἀκούεται λέγων πρὸς φυλακισμένους ἢ ἄλλους δυστροποῦντας ἐπὶ τῇ δυστροπία του,

— Τὸν Μαυρομιχάλη μὴ κάνεις καὶ σύ ;

Καὶ κάνει πολὺ καλά ὁ κ. Μαυρομιχάλης νὰ τοῦ ἐμπνέη τόσον φόβον, ἀφοῦ προχθὲς ὡς ἐμάθομεν, εἶχεν οὗτος τὴν ἀνοησίαν νὰ παρουσιάσῃ εἰς τὴν ἀναφορὰν τοῦ συντάγματος λοχίαν τινὰ τοῦ λόχου του, διὰ τὸν ἀξιέπαινον λόγον ὅτι ἐν ἱατρικῇ ἀδείᾳ διατελῶν ἐβόηθει συνάδελφόν του τινὰ εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων του.

Ἔννοεῖται ὅτι ὁ κ. Μαυρομιχάλης τοῦ ἔδωσε τὴν **Μπαταρόλα**.

Δι' αὐτὸν ἡ λογικὴ εἶναι λέξις κενὴ σημασίας· μόνον τὸν κανονισμὸν ἔννοεῖ, ὡς λέγει, ἀλλὰ τὸν ἔννοεῖ, ὅπως αὐτὸς θέλει.

Κατασχέτει λόγου χάριν κενὰς φιάλας διὰ τὸν λόγον ὅτι μυρίζουν οἶνον.

Φοβερὰν ἐπίσης ἐντύπωσιν μᾶς ἔκαμεν ἡ παντελής ἐλλειψίς του συναδελφικῆς ἀερότητας.

Ἐρωτᾷ προχθὲς φυλακισμένον τινὰ.

— Γιατί τὸ μπουκάλι αὐτὸ μυρίζει κρασί, ποῖος σοῦ τὸ ἔφερε ;

— Μοῦ ἐπέτρεψε 100 δράμια ὁ προκατόχος σας ἀπαντᾷ ὁ δυστυχῆς φυλακισμένος.

— Καλὰ, καλὰ ! ἐγὼ αὐτὰ δὲν τ' ἀκούω· ὁ κανονισμὸς τ' ἀπαγορεύει· θ' ἀναφέρω, ἐκφωνεῖ ἐνώπιον δεκάδος φυλακισμένων.

Ἰδοὺ συναδελφικὴ ἀερότης· ν' ἀποδοκιμάζῃ ἔμπροσθεν τρίτων καὶ μάλιστα φυλακισμένων, τὰς πράξεις συναδέλφου του.

Μὰ χάθηκε καὶ γι' αὐτὸν μία ἀποδοκιμασία ;

Αἶ, φίλτατοι ἐνωμοτάρχαι, κάτι τέτοιοι σὰς πέρνουν, φαίνεται, στὸ λαιμό τους.

Γιατί βέβαια τοιοῦτοι ὄχι σὲ τρεῖς καὶ τέσσαρας μῆνας, ἀλλ' οὔτε σὲ τρία χρόνια δύνανται νὰ μορφωθῶσι.

*

Καταλήγοντες ἀναφέρομεν καὶ ἐν ἄκρον ἄωτον τῆς γελοίας αὐστηρότητός των.

Ἐπισκέπτης τις φέρων σταφύλια χειμωνιάτικα ὡς δῶρον εἰς τινα φυλακισμένον τῷ ζητεῖ τὴν ἀδειαν νὰ εἰσέλθῃ.

— Τί ἔχεις αὐτοῦ μέσα ; τὸν ἐρωτᾷ ὁ ἀρειμάνιος.

— Σταφύλια, κύριε ἀρχιφύλακα.

— Σταφύλια ! ὄχι, ὄχι· αὐτὰ ἀπαγορεύονται· ἐμπεριέχουν οἶνον ! !

*

*

Αἶ τέτοιους, εἰν' ἀμέλεια ἀσύγνωστη μεγάλη

Νὰ μὴ τοὺς στέλνουν στὸ Δαφνὶ καὶ μὲ τὸ κατευθεῖαν

Κι' ἀπ' ἀρχιφύλακας ἐλεῖ νὰ τοὺς φυλάξῃ ἄλλοι

Καὶ νὰ τοὺς βάλουν μάλιστα καὶ τὸν ζουρλομανδύαν.

Λογχίας.

ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΥΨΗΛΟΤΑΤΟΥ ΠΡΟΣ ΕΡΙΤΙΜΟΝ

Προχθὲς τὴν Ἀθῆν τοῦ ἔτους ἡ Α. Υ. ὁ διάδοχος, φέρων τὴν στολὴν τοῦ βαθμοῦ του, καὶ ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ὑπασπιστοῦ αὐτοῦ

κ. Κωνσταντίνου Σαπουτζάκη ἐπισκέψατο κατ' οἶκον τὴν ἐρίτιμον κ. Σοφίαν Τρικουπῆ εἰς τὴν παρέμεινε ὑπὲρ τὴν ὥραν.

Δὲν ἠξέυρομεν ἐὰν κατὰ τὴν ἐπισκεψὴν ταύτην, ἠρξέσθῃ νὰ διαβάσῃ μόνον τὰς προσρήσεις τῆς σεπτῆς αὐτοῦ πενθερᾶς αὐτοκρατορίας τῆς Γερμανίας πρὸς τὴν ἐρίτιμον κυρίαν Σοφίαν, τὴν ὅποιαν ἄλλοτε εἶχε γνωρίσει, ὡς τῇ εἶπεν. ἐν Λονδίῳ, ἡ ἐξέφρασε καὶ τὴν ὑψηλὴν αὐτοῦ ἀγανάκτησιν πρὸς αὐτὴν, διὰ τὴν διαγωγὴν τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, προτάξαντος ἐν τῇ Βουλῇ τὸ νομοσχέδιον τοῦ Σπάρταλη καὶ πάντως ἕως ὥρας ἀδιαφορήσαντος εἰς τὴν ὑποβολὴν τῶν μᾶλλον ἐπιγόντων νομοσχεδίων τῶν ἀφορώντων τὴν ἀγορὰν τῶν ἀνακτόρων του, τὴν προίκισιν τῆς ἀδελφῆς του, τὴν μετατροπὴν τῆς χρηματικῆς ἐπιχορηγήσεως τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς νέας δραχμάς, καὶ κανὲν ἑκατομμύριον ἀκόμη δραχμᾶς δι' ἐξόδα παραστάσεως αὐτοῦ διὰ τοὺς γάμους τῶν υἱῶν του.

Δὲν εἶναι μῆτε ἡ πρώτη, μῆτε ἡ δευτέρα, μῆτε ἡ τρίτη φορά, καθ' ἣν τὸ ἔθνος βλέπει μετὰ θλίψεως καὶ ἀπελπισίας τὸν βασιλέα καὶ τὸν διάδοχον, ἐκδηλοῦντας τὴν εὐνοίαν αὐτῶν πρὸς τὸν κ. Τρικουπῆν τοσοῦτον ἐκφραστικῶς καὶ εἰς στιγμὰς πάντοτε καθ' ἃς κρίνεται ἡ πολιτικὴ αὐτοῦ ἐν τῇ Βουλῇ. εἶναι δὲ οὐχὶ μόνον λυπηρὸν ἀλλὰ καὶ ἀπεισιτικὸν ὅτι ἡ ἀντιπολίτευσις ἀντὶ τὴν ἐπιτέλεισθαι τὸ καθήκον τῆς καὶ φέρεται ἀμέσως τὸ ζήτημα ἐνώπιον τῆς Βουλῆς καὶ τοῦ ἔθνους, δεικνύει τοιαύτην ἔνοχον ἀδιαφορίαν, καὶ νὰ μὴν ἀποτολμᾷ τοῦλάχιστον νὰ ἐκφράσῃ διὰ τῶν ἐφημερίδων αὐτῆς ἀπλῆν καὶ διαμαρτυρίαν.

Οἱ προσεγγιζόντες κυρίως τὸ στέμμα εἰς τὸν βασιλέα Γεώργιον ἦσαν οἱ Βούλγαρες, Κανάρης καὶ Ρούφος· οἱ ἄνδρες οὗτοι ἐπὶ πολλὰ ἔτη μετὰ τὴν ἔλευσιν αὐτοῦ ζήσαντες καὶ πολλάκις κυβερνήσαντες τὸν τόπον, δὲν ἠξιώθησαν μῆτε τὸ ἑκατοστὸν τῆς ἰδιαιτέρας εὐνοίας τὴν ὅποιαν ἐπιδαψιλεύει ἡ Α. Μ. πρὸς τοὺς ἐρίτιμους ἀδελφοὺς, διότι οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι καὶ οἱ διαδεξάμενοι αὐτοὺς ἐν τῇ κυβερνήσει τοῦ τόπου, Κουμουνοῦρος, Δελιγεώργης, Ζαίμης καὶ Δηλιγιάννης, πᾶν ἄλλο ἐσκέφθησαν ἢ νὰ δωρῆσουν Μανωλάδας, πλουσίας ἐπιχορηγήσεις, καὶ ἄλλας παροχάς.

Ἀμφιβάλλομεν, ἐὰν ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ διάδοχος γνωρίζουν ποῦ ἀκριβῶς κεῖνται οἱ τάφοι τῶν Κολοκοτρώνη, Κουντουριώτου, Καραϊσκάκη, Μιαούλη, Ζαίμη, Κανάρη, Δηλιγιάννη, Βότσαρη, Παπαφλέσα καὶ τῶσιν ἄλλων ἡρώων, διότι ποτὲ δὲν ἐσκέφθησαν νὰ ἐναποθέσουν ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτῶν στέφανον ἐκδάφνης, καὶ τὸ μόνον μέλημα αὐτῶν ἦτο καὶ εἶναι πῶς νὰ ἐκδηλώσουν τὴν εὐνοίαν αὐτῶν πρὸς τοὺς ἐρίτιμους ἀδελφοὺς.

Τελευταίως ἐπὶ παρατηροῦμεν μετὰ σεβασμοῦ εἰς τὴν Α. Υ. τὸν διάδοχον τοῦ ἑλληνικοῦ θρόνου Κωνσταντίνου, ὅτι εἰς ὅλα τὰ εὐρωπαϊκὰ κράτη συναγματικὰ τε καὶ μοναρχικὰ οἱ διάδοχοι τῶν θρόνων, εἰσὶν οἱ ἐπίτιμοι ἡγέται τῶν ἀντιπολιτεῦσεων, καὶ μόνον αὐτοὺς ἀποτελεῖ τὴν μοναδικὴν ἐξάφρῃν καὶ ἀμιλλᾶται μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, τίς πλειότερον τούτων νὰ ἐπιδαψιλεύσῃ πλεῖον εὐνοίαν πρὸς τοὺς ἐρίτιμους καὶ πανενδόξους ἀδελφοὺς.

(Ἐκ τῆς **Χώρας**.)

NEON ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΝ

Νέον Πολυτεχνεῖον ἐρθότερον ἠδύναντο νὰ ὀνομασθῶσιν αἱ λεγόμεναι *φυλακαὶ Συγγροῦ*. Ἐκεῖ ἐδάλεξαν κι' ἐπῆραν κι' ἀπὸ ἡμᾶς ἕως δώδεκα καταδίκους διαφόρους τέχνας ἐπαγγελλομένους, τοὺς ὁποίους ὑπὸ ἀφθονον συνοδείαν ἐρίππων καὶ πεζῶν χωροφυλάκων (καθόσον ἡ μοιραρχία Ἀττικοβοιωτίας μόνον διὰ τὸν **Ραμπαγᾶν** στερεῖται δυνάμειος) καὶ ἐφ' ἀμαξῶν μετήχθησαν εἰς τὸ νέον αὐτὸ Πολυτεχνεῖον, οὐτινος ἡ τῶν ἐργατῶν δύναμις ὠρίσθη εἰς 150.

Τυχρηοὶ εἶναι οἱ εἰς αὐτὸ μεταφερόμενοι καθὼ ἐγοντες διευθυντὴν τὸν εἰδικώτατον κ. Σπυλιόπουλον τὸν Κορίνθιον, ὅστις, ὡς γνωστὸν, εἶχε σταλῆ παρὰ τοῦ κ. Συγγροῦ εἰς Εὐρώπην, διὰ νὰ σπουδάσῃ τὰ διάφορα συστήματα τῶν ἐν ταῖς ἀληθῶς πεπολιτισμέναις χώραις φυλακῶν, πρὸς ἃς ἂν παραβάλωμεν τὰ μπουδρούμια μας πρέπει ν' αὐτοκτονήσωμεν ἐξ αἰσχύνης.

Ἐν παρενθέσει ἐδῶ ἐπεθυμοῦμεν νὰ μάθωμεν ἁγαπητῆ, κ. Σπυλιόπουλε, ποῦ φυλακίζουσι ἐκεῖ τοὺς δημοσιογράφους ; Τοὺς ἀναμιγνύουν κι' ἐκεῖ *σαλατηδὸν* μετὰ λωποδυτῶν, διὰ νὰ τοὺς κλέπτουν πότε τῆς πίπαις των καὶ πότε τῆς ἀλυσίδαις τοῦ ῥωλογοῦ των καὶ νὰ τρέμουν μήπως ξεχάσουν ξεκούμπωτο τὸ σουρτοῦκό τω ;

Ὁ κ. Σπυλιόπουλος εἶναι πλασμένος διὰ τὴν θέσιν εἰς

τὴν ὁποῖαν διωρίσθη. Φύσει φιλόανθρωπος καὶ συμπαθῶν ὑπὲρ τῶν πασχόντων δὲν θὰ φέρεται πρὸς τοὺς φυλακισμένους ὡς πρὸς παρίας τῆς κοινωνίας, ἀλλ' ὡς πατὴρ, ὡς ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς ὁ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τιθέμενος ὑπὲρ τῶν ἀπωλοδότην προβάτων. Ἄλλως δὲ καὶ πρὶν ἔτι ἀποσταλῆ εἰς Εὐρώπην ὅπως σπουδάσῃ τὰ τῶν ἐκεῖ φυλακῶν, αὐτὸς ἐφαίνετο ὁ προορισμὸς του. Ἐνθυμούμεθα ὅτι καὶ ἄλλων ἐφημερίδων καὶ τοῦ **Ραμπαγᾶ** ὀλοκλήρους στήλας ἐπλήρου ρηγνύων φωνῆν ὑπὲρ ταλαιπωρουμένων ἐν ταῖν φυλακαῖς ἡμῶν ταῖς ἀνθρωποκτόνοις.

Εὐτυχεῖς οἱ τοιοῦτου τυχόντες διευθυντοῦ φυλακισμένου τοῦ Νέου Πολυτεχνείου.

Εἶδατε ὅτι πρῶτον του ἔργον ἦτο νὰ ὑποβάλῃ αὐτοὺς εἰσαγομένους εἰς τὸν καθαρισμόν τοῦ σώματος, πρὶν ἢ ἀρχίσῃ τὸν καθαρισμόν καὶ τῆς ψυχῆς αὐτῶν.

Εὐγέ του. Τὰ συγχαρητήριά μας τῇ Κυβερνήσει διὰ τοιοῦτον διορισμόν. Παίρνει τὰ λεπτά της ἴσιω.

Ραμπαγᾶς.

ΜΙΑ ΠΛΑΝΗ

Κατὰ τὴν παροῦσαν σύνοδον τοῦ Κακουργοδικείου, κατεδικάσθη γέρον τις 60οῦτης εἰς 10ετῆ δεσμὰ ἕνεκεν βιασμοῦ.

Εἰς μεγαλύτεραν πλάνην ἦτο ἀδύνατον νὰ ὑποπέσῃ ἡ δικαιοσύνη.

Ἡ ὑπόθεσις ἔχει οὕτω.

Ὁ γέρον οὗτος ὀνόματι Ἐρρίκος Φινάλε Αὐστριακὸς τὴν καταγωγὴν, εἶνε ἀπὸ πεντηκονταετίας ἐγκατεστημένος ἐνταῦθα γνωστὸς τοῖς πᾶσι τυγχάνων, ἰδίως δὲ ἐν Πειραιεῖ ὅπου ἐργαζόμενος τιμῶς ὅτε μὲν ὡς τροφοδότης ξένων πλοίων ὅτε δὲ ὡς διερμηνεὺς κατῴρθωσε νὰ σχηματίσῃ μικρὰν τινα περαιοσίαν.

Ἦδη εἶναι χῆρος καὶ πατὴρ τριῶν τέκνων, ὁ πατὴρ ὅμως τῆς ἀποθανούσης συζύγου του, ἀνθρωπος ὀκνηρὸς καὶ μέθυσος, ἐφρόνει ὅτι οὗτος ὄφειλε νὰ ἐξοδεύῃ τὰ διὰ τὰ τέκνα του προωρισμένα ὀλίγα χρήματά του πρὸς συντήρησίν των, διὸ καὶ συνεχῶς τὸν ἠνώχλει διὰ χρηματικῶν αἰτήσεων.

Ὁ γέρον Ἐρρίκος ἐπὶ τινα χρόνον τῷ ἔδιδε κάτι τι ἐπὶ τέλους ὅμως σκεφθεὶς ὅτι δὲν εἶναι δίκαιον νὰ ἐργάζεται αὐτὸς ὅπως τρέφῃ ἄλλους ἀργοὺς ἔπαυσε δίδων.

Ὁ πρῶν πενθερὸς του τότε μετὰ τῆς νέας συζύγου του (καθότι ἂν καὶ πενθερὸς ἐξηκονταετοῦς γαμβροῦ συνῆψε νέον γάμον) ἐσκέφθη σατανικὸν τι σχέδιον πρὸς ἐκπόρθησιν τοῦ βελαντίου του.

Καὶ δὴ ἡμέραν τινα ἰδόντες αὐτὸν ἐν εὐθύμῳ καταστάσει, τοῦ στέλλουσι ἐν ὀκταετῆς θυγάτριον, (προγονὴν τοῦ μεθύσου πενθεροῦ) ὅπως τῷ ζητήσῃ χρήματα. Ὁ Ἐρρίκος ἠρνήθη τὸ κοράσιον ὅμως ἐκ τῶν προτέρων συμβουλευμένον ἐπέμενε, καὶ οὗτος θυμωθεὶς τὸ ἐκτύπησε.

Τὸ κοράσιον ἀνεχώρησε κλαῖον ὅτε δὲ μετέβη ἐν τῇ οἰκίᾳ του ἡ μήτηρ του ἀληθῆς μέγαιρα, τοῦ ἐπροξένησε διὰ τοῦ δακτύλου βλάβην τινα, καὶ τὸ παρουσίασεν ὡς βιασθὲν, ζητοῦσα παρὰ τοῦ κατηγορουμένου δισχιλίας δραχμὰς ἵνα μὴ τὸν καταγγείλῃ.

Φυσικῶς ὅτι ὁ ἀθῶος γέρον ἠρνήθη τοῦτο. Ἡ μήτηρ δὲ τοῦ κορασίου τὸν κατήγγειλεν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν ἥτις προέβη εἰς τὴν σύλληψίν του.

Ἐννοεῖται ὅτι ἔκτοτε ὅλα τὰ μέσα καὶ αἱ μεγαλύτεραι δικαστροφαὶ τῆς ὑποθέσεως δὲν ἔπαυσαν ἐνεργοῦντα, οὕτως ὥστε, ἂν καὶ συνετάχθη ἐπίσημος ἰατρικὴ ἐκθεσις τῶν ἰατρῶν κ. κ. Πετούση καὶ Σταματοπούλου ὅτι οὐδεμία βία ἐγένετο, ὁ δυστυχὴς Ἐρρίκος Φινάλε κατεδικάσθη μὲ τὸν ἀνώτατον ὅρον τῆς ποινῆς.

Ἦδη ὁ τάλας ἀνήρῃσε τὴν ἀπόφασιν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τοῦ Ἀρείου πάγου, ὅπερ πιστεύομεν ὅτι, λαμβάνον ὑπ' ὄψιν καὶ τὰς παρατυπίας τὰς ἐν τῷ ὑπομνήματι του ἀναφερομένας θέλει ἀκυρώσει ταύτην, τοσούτῳ μᾶλλον καθόσον ὁ

δυστυχὴς οὗτος εἶνε ξένος πολιτογραφηθεὶς ἐνταῦθα, ὅπου ἐνόμιζεν ὅτι τὸ δίκαιον τοῦ ἀδυνάτου δὲν παραβλάπτεται καὶ καταπατεῖται.

ΠΙΦ! ΠΑΦ!

Οἱ Τούρκοι πάντοτε Τούρκοι. — Αἱ δύο μεγάλοι σύνδελφοι εἶχον τονίσει πρὸ τινος διθυραμβικοῦ ὕμνου χαίρουσαι καὶ ἀγαλλιῶσαι, διότι δῆθεν ἡ Ἵψηλὴ Πύλη ἔδειξε διαθέσεις εὐμενεῖς ὑπὲρ τῆς ἐν Ἑλλάδι δημοσιογραφίας καὶ ὅσον οὕτω θὰ ἐπέτρεπε τὴν εἰς τὸ Κράτος αὐτῆς ἐλευθέραν κυκλοφορίαν τῶν ἐφημερίδων μας. Ἄλλ' ἰδοὺ ὅτι αἰφνης ὡς βόμβα ἐκρήγνυται καθ' ἡμῶν τῶν δημοσιογράφων τῆς ἐλευθέρας Ἑλλάδος ἡ εἰδήσις καθ' ἣν τὸ ἐν Κωνσταντινουπόλει γραφεῖον τοῦ τύπου ἀπηγόρευσε τὴν συνέχειαν τῆς δημοσιεύσεως ὑπὸ τοῦ **Νεολόγου** ἐν ἐπιφυλλίδι τῆς Ἐκθέσεως τοῦ δραματικοῦ διαγωνισμοῦ τῆς τετάρτης Ὀλυμπιάδος.

Οἱ λόγοι τῆς ἀπαγορεύσεως ταύτης εἶναι εὐνόητοι. Ἐφοβήθησαν καὶ οἱ Τούρκοι ἀκόμη τὴν **Ἄλωσιν** τοῦ Καλαποθάκη.

Φαντασθῆτε ἂν ἦναι δυνατόν νὰ ἐπιτραπῇ ἡ ἐλευθέρη κυκλοφορία φύλλον μας ἐν Τουρκίᾳ, ἀφοῦ καὶ εἰς ἐγγύριον ἀκόμη ἑλληνικὴν ἐφημερίδα τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπαγορεύεται νὰ δημοσιεύῃ πράγματα ἀνήκοντα πλέον εἰς τὴν ἱστορίαν καὶ εἰς τὸν φιλολογικὸν ἔλεγχον μόνον ὑποκειμένα. Ἐπειτα μᾶς τσαμπουνᾶ ὁ βασιλικὸς λόγος ὅτι αἱ μετὰ τῆς Τουρκίας σχέσεις ἡμῶν εἶναι φιλικαί. Ἀφοῦ δὲν μᾶς ἐπιτρέπουν οἱ Τούρκοι οὔτε δράματα ἐθνικῆς ὑποθέσεως νὰ δημοσιεύσωμεν. Ἀφίνομεν ὅτι εἰς ὅλα τὰ ἐν Τουρκίᾳ σχολεῖά μας δὲν ἐπιτρέπεται ἡ διδασκαλία τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας ἀπὸ τῆς ἀλώσεως μέχρι τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τῶν Τούρκων. Καὶ δὲν ἀρκεῖ τοῦτο ἀλλ' οἱ πωλημένοι καὶ τουρκογυρισμένοι Βαπορίδαι μας περιέρχονται καὶ ἐρευνῶσι μετὰ ζαπτιέδων τὰ βιβλιοπωλεῖά μας ἐν Κωνσταντινουπόλει διὰ ν' ἀνακαλύψουν μήτοι κρύπτεται τι ἐκεῖ ἔργον ἱστορικόν, ἢ ποιητικόν οὗ ἡ κυκλοφορία δὲν ἐπιτρέπεται. Οὕτω, φέρ' εἰπεῖν, ἐνεργεῖται κατὰσχέσις καὶ ἐπ' αὐτῶν ἔτι τῶν **Ἀρθολογῶν**, αἵτινες περιέχουσιν ἠρωικὰ ἄσματα!

Αἱ ἀνταλλαγαὶ παρασῆμων, αἱ προσφοραὶ γλυκισμάτων καὶ ὀπωρικῶν, αἱ σουλτανικαὶ φιλοφρονήσεις πρὸς τὴν βασιλισσαν ἡμῶν καὶ τὰ χειροφιλήματα τῶν τούρκων πρέσβων καὶ τὰ ἀμοιβαῖα χαιρετίσματα Χαμητ καὶ Γεωργίου, δὲν θὰ δυναθῶσι ποτὲ νὰ μᾶς πείσουν ὅτι ἠλλάξεν ἡ φύσις τῶν Τούρκων ἐφ' ὧν ἐφαρμόσεται κάλλιστα πάντοτε ἡ κοινὴ παροιμία, καθ' ἣν («ὁ λύκος χι' ἂν ἐγγράσῃ χι' ἄλλαξε τὸ μαλλί του οὔτε τὴν γνώμην ἄλλαξε οὔτε τὴν κεφαλὴν του.»)

Ὁ τούρκος θὰ μᾶς ἀλλάξῃ πάντα τὸ Χριστὸ, ἂν δὲν τ' ἀλλάξωμ' ἑμεῖς τὸ Μωχαμέτη του.

ΕΟΡΤΑΣΙΜΟΝ

Μεθαύριον εορτάζει ὁ ἡμέτερος ὑπάλληλος καὶ συμπατριώτης Ἰωάννης Χρυσόβελος, ὁ ὑπὸ ἀμύδων διατελῶν μεταξὺ γραφείου, τυπογραφείου, Πρακτορείου καὶ τῶν φυλακῶν, ἀφ' οὗτο ὁ **Ραμπαγᾶς** ἐφυλακίσθη. Εὐχόμεθα ἐστὶ Γιάνην μας, ἐφέτος ἐστὶ πλευρὸν του Νὰ δῇ φακίολι νυκτικὸ εἰς τὸ προσκέφαλό του.

ΕΟΡΤΑΣΙΜΟΝ. Μεθαύριον εορτάζει ὁ διὰ πολλῶν προτερημάτων κεκοσμημένος δεκαετής τοῦ τοῦ Πεζικοῦ Συντάγματος Ἰωάννης Ε. Γέροντας.

Καὶ εἰς ἔτη πολλά.

Ὁ φίλος του T. N. K.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΥΝΝΕΝΟΗΣΙΣ. — κ. Δ. Γ. Σκλ. Φιλιατρά. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη, φύλλα ηὐξήθησαν. — κ. Εὐθ. Φέλ. Ἄμφισσαν' χρήματα ἐλήφθησαν' εὐχαριστοῦμεν.